

จะเป็นอะไรไหม ถ้าเขาอยากเปลี่ยน
'พินังฟ้า' ให้เป็น 'หม่อมมา' ของลูกชาย

รักพิ [♡]วันนี้ แถมฟรี ลูกชาย

เมญานัน

บทนำ

‘เนื้อคู่ของหนูสองคนเป็นผู้ชายมีตำหนิ’

เสียงของหญิงวัยกลางคนที่มีลูกแก้วขนาดใหญ่วางอยู่ตรงหน้ายังก้องอยู่ในหู หญิงสาวในชุดนักศึกษาเท้าคางลงกับโต๊ะหินอ่อนข้างบ้าน พลางสะกิดแขนเพื่อนสนิทที่พุดหน้าอยู่กับโต๊ะ

“ไอ้”

“หือ” คนที่หญิงเรียกว่า ‘ไอ้’ ค่อยๆ ยกหน้าขึ้นจากแขน

“แกเชื่อคำทำนายของแม่หมอหรือเปล่า” ถึงจะเป็นแฟนพันธุ์แท้เพจดูดวงออนไลน์ แต่ก็ยังไม่เคยสัมผัสกับโหราศาสตร์ที่วิเคราะห์ทำนายแบบตัวต่อตัวเลยสักครั้ง ทว่าวันนี้มีบุญสมามาตั้งดูดวงการกุศลหน้ามหาวิทยาลัย ประจวบเหมาะกับตอนที่เธอเลิกเรียนเป็นช่วงเวลาที่ทองที่โต๊ะทุกตัวในหมู่ตั่งป้ายพริพอดิบพอดิ เธอจึงไม่รอที่จะจูงมือเพื่อนสนิทไปต่อแถว

ทว่าเมื่อหญิงวัยกลางคนถึงการแต่งตัวและกิริยาท่าทางละม้ายศาสตราจารย์ชิบิลล์แห่งฮอกวอตส์เห็นวันเดือนปีเกิดของเธอสองคนก็

เบิกตา ขยับมือหมุนวนเหนือลูกแก้ว จับจ้องดวงหน้าของเธอทั้งสอง เอ่ยคำทำนายที่ติดอยู่ในหูเธอมาจนถึงตอนนี้

“ตอนที่แม่หม้อเอามีวนรอบลูกแก้ว ฉันเห็นควันลอยขึ้นมาจากด้วยนะ แก” มือใหม่หัดต้มอย่างดูจะตะวันหรือไออุ่นยึดตัวขึ้นนั่งหลังตรงก่อนตอบ

“เออจริง ตอนนั้นฉันก็รู้สึกเย็นวาบที่สันหลัง” ศศิมาหรืออิงฟ้าเสริมทั้งที่นั่งอยู่ในท่าเท้ากางดังเดิม

“เอาน่า อะไรจะเกิดก็ต้องเกิดนั่นแหละแก สันคำมีตำหนักไว้ว่าจะไม่ดีเสมอไป” ดูจจะวันว่าด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“นั่นสิ จะปาน จะหุด จะไผ่ยังงี้ก็เนื้อคู่เรา สู้ลิหึง” ศศิมาชูกำปั้นขึ้นกลางอากาศ

“แกจะสู้กับใครก่อน” ดูจจะวันหัวเราะร่วน

“ยังไม่รู้ แต่ตอนนี้ขอสู้กับน้ำย่อยในกระเพาะก่อนก็แล้วกัน” ศศิมาลุกขึ้นจากเก้าอี้หินอ่อน จากนั้นจึงเดินไปเก็บพริกและใบกะเพราที่ปลุกไว้หลังบ้าน

“งั้นฉันไปหุงข้าวรอก็แล้วกัน” ดูจจะวันตะโกนตามหลังคนที่เกิดวันเดียว เดือนเดียว ปีเดียวกัน ก่อนจะเดินเข้าไปในบ้าน

“ไปแก้ม้าใหม่”

“...”

แม้เสียงที่ใช้จะสุภาพ ไร้การกระโชกโฮกฮากเหวี่ยงวิน ทว่าแววตาคมกริบกอบรัดใบหน้าเรียบเฉยของคนที่นั่งอยู่หัวโต๊ะประชุมก็ทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมมือไม่เย็นเฉียบ ขนลุกขนชันพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“ครับท่านรอง ผมจะรีบปรับแก้ให้เร็วที่สุด” ผู้เข้าร่วมประชุมที่นั่งเก้าอี้ตัวแรกฝั่งขวามือรีบปิดไฟล์เอกสารที่นำเสนอบนจอใหญ่ฝั่งตรงข้ามกับหัวโต๊ะประชุมรูปตัวยู

“เร็วที่สุดของคุณคือ?” คนหัวโต๊ะถามพลางเลิกคิ้วขึ้น

“เอ่อ...”

“พรุ่งนี้บ่ายสามโมง ผมจะเรียกประชุมเรื่องนี้อีกครั้ง” เพราะอีกฝ่ายมัวแต่ถืออึกซึ้งใจ คนหัวโตะที่ไม่ชอบคนโลเลไม่มั่นใจจึงสรุปเดไลน์ด้วยตัวเอง จากนั้นจึงลุกขึ้นแล้วเดินออกไปจากห้องประชุม

“หัวใจจะวาย ไม่ถูกใจตั้งแต่หัวข้อแรก” ผู้บริหารที่นั่งฝั่งซ้ายของโตะเปาลมออกปาก เห็นใจเพื่อนร่วมงานที่ต้องกลับไปแก้งานด่วนก็ส่วนหนึ่ง แต่ก็สงสารพวกตัวเองที่ต้องขยับตารางงานใหม่ทั้งหมดเพื่อเข้าประชุมบ่ายสามโมงของวันพรุ่งนี้ด้วยเช่นกัน และยังไม่รู้ว่าในวันพรุ่งนี้ตนจะตอบคำถามที่เสมือนมีหอกจี้อยู่ตรงคอหอยของรองประธานกรรมการบริหาร บริษัทลักษมีเมธี กรู๊ป จำกัด (มหาชน) ได้สักกี่ข้อ

...

“พัฒนาออกไปรับต้นน้ำแล้วใช่ไหม” ชลชาติหรือเชื่อน รองประธานกรรมการบริหาร บริษัทลักษมีเมธี กรู๊ป จำกัด (มหาชน) ถามผู้ช่วยส่วนตัวที่เดินอยู่ข้างๆ

“ถึงโรงเรียนสักพักแล้วครับ” ธีรตอบผู้เป็นนาย

“อืม” ชลชาติพยักหน้ารับ ก่อนจะถามต่อในเรื่องที่บุตรชายขออนุญาตเขาไว้ตั้งแต่ลืมนาน “พัฒนาแล้วใช่ไหมว่าต้นน้ำจะแฉะร้านไอติม”

“รู้แล้วครับ คุณต้นน้ำบอกกับพัฒน์ก่อนลงจากรถเมื่อเช้า” ธีรตอบพร้อมยิ้ม

ชลชาติยกมุกปากขึ้นน้อยๆ แม้จะไม่ถึงกับเป็นรอยยิ้ม แต่ก็นับว่ายากนักที่คนภายนอกจะได้เห็น เพราะแววตาและกิริยาที่อ่อนโยนนี้อัลล้วยกับสงวนไว้ให้เพียงเด็กชายสมุทรหรือต้นน้ำ บุตรชายวัยห้าขวบของเขาเท่านั้น

๑

เด็กฝึกงานกับรองประธานบริษัท

“อิง รถมมาแล้ว” ดุจตะวันตะโกนเรียกคนที่ยื่นเก็บเมล็ดแห่งของ
ดอกทานตะวันอยู่ข้างป้ายรถประจำทาง

ศศิมารีบฉีกผ้าเช็ดหน้าที่ใช้ห่อเมล็ดดอกทานตะวัน เก็บใส่กระเป๋า
สะพายข้าง แล้วรีบวิ่งตามดุจตะวันไปขึ้นรถโดยสารประจำทาง

“จะปลูกขึ้นหรือ” ดุจตะวันถามหลังจากที่เบียดตัวขึ้นไปยืนบนรถได้
แล้ว

“ไม่รู้สิ ต้องลองดูก่อน ถ้าขึ้นก็ดีขึ้นก็ได้เก็บเมล็ดขายออนไลน์” ศศิมา
ยิ้มกริ่ม เพราะช่วยบิดามารดาทำอะไรทำมาตั้งแต่จำความได้ เธอจึงกลายเป็น
คนที่ชอบปลูกผักเพาะพันธุ์ต้นไม้ไปโดยปริยาย และเมื่อต้องเข้ามาเรียน
ต่อมหาวิทยาลัยในเมืองกรุง เธอจึงต้องอดสิ่งที่ชอบให้กลายเป็นรายได้
ควบคู่กับการรับทำงานพิเศษอื่นๆ

“ถ้าทำได้ก็ดี จะได้มีเงินเพิ่ม” ดุจตะวันคล้อยตาม เธอสองคนเรียน
ด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ช่วยเหลือเกื้อกูลรักใคร่สนิทสนมประหนึ่ง
พี่น้องร่วมอุทร ครั้นเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจึงจึงมือไปสอบเข้า

มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งเดียวกัน

“ค่าไฟมาแล้วใช่ไหม” ศศิมาถาม ครอบครัวของเธอมืออาชีพทำไรทำนา จึงไม่มีรายได้ประจำ ส่วนครอบครัวของดุษตะวันนั้นก็มีความยากลำบากไม่ต่างกัน นับว่ายังโชคดีที่ดวงเดือนผู้เป็นป้าของดุษตะวันแต่งงานกับนักธุรกิจ นำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ ในยามที่รุ่งเรืองจึงซื้อบ้านซื้อรถด้วยเงินสด

ครั้นเมื่อธุรกิจมีปัญหา สามียของป้าตรอมใจล้มป่วยและเสียชีวิตลง ในที่สุด ทั้งหนี้สินนับสิบล้านไว้ให้ดวงเดือนรับผิดชอบ ดวงเดือนจึงขายสินทรัพย์ที่มีธาระหนี้ไปบางส่วน แล้วเดินทางไปทำงานต่างประเทศเพื่อหาเงินมาชำระหนี้ในส่วนที่เหลือ แต่ถึงจะลำบากเพียงใดก็ไม่ยอมขายบ้านที่เคยใช้ชีวิตอยู่กับสามี เมื่อต้องเดินทางไปต่างประเทศจึงให้ดุษตะวันผู้เป็นหลานสาวมาอาศัยโดยไม่คิดค่าเช่า เพื่อให้ช่วยดูแลบ้านไม่ให้ทรุดโทรมระหว่างที่เธอไม่อยู่

เพราะเป็นคนหมู่บ้านเดียวกัน ศศิมาจึงได้รับความเมตตาจากดวงเดือนให้เข้ามาอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนั้นด้วย เธอคิดไม่ออกเลยว่าหากต้องเช่าหอพักอยู่ เธอทั้งสองคนจะต้องรับทำงานพิเศษเพิ่มอีกกี่อย่าง เพราะค่าเช่า ค่าหอ ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าอาหาร และค่าเดินทาง เธอสองคนก็แทบจะหายใจทางผิวหนัง

“อืม ห้าร้อยกว่าแน่ะ” ดุษตะวันถอนหายใจ อะไรที่ประหยัดได้เธอสองคนก็ช่วยกันประหยัด เครื่องปรับอากาศเป็นเพียงเครื่องประดับบ้านที่ไม่เคยเปิดใช้งานมาร่วมสามปี โทรทัศน์ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ไม่รู้ว่าป้านี้หนูจะกัดสายขาดไปหรือยัง เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ใช้ประจำมีเพียงหม้อหุงข้าวกับพัดลมชาร์จแบตเตอรี่โน้ตบุ๊กที่ออกเงินซื้อกันคนละครึ่งบ้างในช่วงที่ต้องพิมพ์รายงาน ส่วนโทรศัพท์ส่วนมากก็อาศัยชาร์จในห้องเรียน

“เอาน่า เราสองคนหาเงินเก่งอยู่แล้ว” ศศิมายกคิ้ว เธอรวบรวมเงินพ่อแม่ในช่วงที่เข้ามาเรียนหอแรกเท่านั้น หลังจากปรับตัวได้ก็เริ่มหางานพิเศษทำ ไม่ว่าจะเป็นร้านกาแฟ พิมพ์งาน แจกเอกสาร ร้านข้าวต้มหน้า

ปากซอยล้วนแล้วแต่ทำมาแล้วทั้งนั้น อะไรที่ทำแล้วได้เงินเธอไม่เคยเกี่ยง ถึงจะเหนื่อยกาย แต่เธอก็มีความสุขที่ได้แบ่งเบามาระของทางบ้าน ภูมิใจทุกครั้งที่ได้เงินจากน้ำพักน้ำแรงไปจ่ายค่าเทอม

ดูจตะวันยักคิ้วตอบรับ ก่อนจะเปลี่ยนบทสนทนาไปยังเรื่องสำคัญที่กำลังจะเกิดขึ้นไม่กี่นาทีหลังจากนี้ “ฉันตื่นเต้นจังเลยแก ผีงานวันแรกไม่รู้จะเจออะไรบ้าง”

“ฉันก็ทั้งตื่นทั้งเต้น อยากรู้จริงว่าธุรกิจนี้เขาบริหารจัดการกันยังไง”

“บริหารยังไงไม่รู้ รู้แต่ว่าบริษัทนี้ให้เบี้ยเลี้ยงนักศึกษาฝึกงานมากกว่าบริษัทอื่นตั้งสองพัน” ดูจตะวันว่าเสียงตื่นเต้น

“โชคดีจังเลยนะที่ได้ฝึกที่นี่” ศศิมายิ้มแต่ ความจริงแล้วเบี้ยเลี้ยงที่พวกเธอได้รับเท่ากันกับเพื่อนๆ คนอื่น เพียงแต่ว่าที่นี่เพิ่มค่าเดินทางให้อีกคนละสองพันบาท “อยากจะกราบแนบอภเจ้าของบริษัทสักที”

“ยะ เจ้าของบริษัทใหญ่ขนาดนั้น คงจะมีเวลาวางมาให้แกลกราบหรรอก” ดูจตะวันหัวเราะร่วน

“สี่เดือนที่ฝึกงานฉันจะต้องกราบผู้มีอุปการคุณให้ได้ แก่คอยดู” ศศิมาหมายมวดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ถ้าแกคิดจะวิ่งไปขวามหน้ารถเพื่อกราบขอพระคุณแล้วละก็ กรุณาทำตอนที่อยู่คนเดียว ฉันไม่ขอเอี่ยวด้วย” เพราะรู้จักนิสัยใจอกกันดี ดูจตะวันจึงรีบออกตัว

“แกก็ว่าไป ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่แสนซื่อๆ จะกล้าทำอะไรบ้าดีเดือดได้ยังไง” ศศิมาว่าตาสีเชื้อ

“แล้วแกจะทำไมยังไม่ทราบ”

“รูปติดบอร์ดคือคำตอบสุดท้าย” ศศิมาหัวเราะร่วน ซึ่งไม่ต่างกับเลยกับดูจตะวัน สองสาวเล่นตลกหัวเราะจนตัวงอ ทว่าเมื่อสัมผัสได้ถึงสายตาทลากหลายคู่ที่มองมา ก็ตระหนักรู้ว่าพวกเธอไม่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง แต่มีผู้ร่วมฟังเสียงหัวเราะที่ไม่เบาอีกหลายสิบชีวิต จึงรีบับปากลง ค้อมศีรษะ

เป็นเชิงขอโทษผู้ร่วมเดินทาง สองนักศึกษาสาวเหลือบตามองกันเล็กน้อย เป็นสัญญาณพักเม้าท์ ยืนเกาะราวรถประจำทางอย่างสงบเสียงมจนกระทั่ง ถึงจุดหมายปลายทาง

ลักษมีเมธี กรู๊ป จำกัด (มหาชน)

ศศิมาเงยหน้าขึ้นอ่านป้ายหน้าอาคารสำนักงานขนาดใหญ่แล้วยึดอกขึ้น “แค่ได้มาฝึกงานยังรู้สึกว้าไห้ตัวเองกว้าง ยึดได้มากกว่าทุกวัน”

“จำไว้เนะยายอิงว่าให้ทำตัวเหมือนคนปกติ อย่าทำอะไรให้ฟี้ๆ เขากลัว” ดุจตะวันย้าเป็นรอบที่สองร้อยสามสิบเจ็ด นับตั้งแต่วันเธอทั้งสองผ่านการคัดเลือกให้เข้ามาฝึกงานที่นี่ เธอก็คอยเตือนเพื่อนสนิทที่บางครั้งก็คล้ายกับคนที่สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ศศิมาโคลงศีรษะ ทั้งที่นิสัยใจคอแทบจะเรียกว่าไขกออกมาจากพิมพ์เดียวกัน แต่ดุจตะวันก็ยังเน้นย้ำคล้ายกับเธอผิดแผกเสียเต็มประดา แต่กระนั้นก็ขี้เกียจที่จะต่อความยาวสาวความยืด เพราะในเวลาทุกองคาพยพของเธอจดจ่ออยู่ที่ตึกสูงใหญ่ตรงหน้า หญิงสาวยกไห้ให้เพื่อนสนิทก่อนจะเริ่มเขย่งก้าวกระโดดเข้าไปยังจุดแลกบัตร

ปิ่น!

ทว่าเขย่งไปได้ไม่ถึงสามก้าว แก้วหูกี้แทบร้าวปริ

“ยายอิง!” ดุจตะวันตะโกนลั่นก่อนจะรีบวิ่งไปดึงศศิมาให้ขึ้นมายืนบนทางเท้า

“ขอโทษคะ ขอโทษคะ” ศศิมาค้อมศีรษะขอโทษเป็นพัลวัน

...

“มีอะไร” คนที่นั่งอยู่เบาะหลังในส่วนของผู้โดยสารกดเลื่อนกระจากันระหว่างส่วนของผู้โดยสารกับคนขับรถลง แม้วารถสมรรถนะสูงจะเบรกกะทันหัน แต่กระนั้นน้ำเสียงที่ใช้ถามก็ยังเรียบรือไรซึ่งความตื่นเต้น

“มีคนกระโดดลงมาขวางทางครับนาย” ตักดี คนขับรถมากฝีมืตอบ

“ใคร” ผู้เป็นนายถาม

“น่าจะเป็นนักศึกษาที่มาฝึกงานครับ”

“เป็นอะไรหรือเปล่า” ถึงจะถอนหายใจที่ต้องเสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่กระนั้นก็ยังมึนกะจิตกะใจเอ่ยถาม

“ไม่เป็นไรครับ”

“อืม เตือนหน่อยก็แล้วกัน”

ศักดิ์ค้อมศีรษะรับ ก่อนจะลดกระຈักฝั่งคนขับลง “ระวังหน่อยน้องพรวดพรวดลงมาแบบนี้มันอันตรายรู้ไหม”

“ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ”

ชลชาติเหลือบตามองคนที่ผงกศีรษะเป็นกึ่งก่าเล็กน้อย ก่อนจะหลบทาลงมองเอกสารที่อ่านค้างไว้ดังเดิม

...

“เกือบไปแล้วมัยล่ะแก เพิ่งพูดไปหยกๆ ว่าให้ทำตัวเหมือนคนปกติ” ดุจตะวันตบหน้าผากตัวเองแรงๆ

“ขอโทษ” ศติมายิ้มเหย

“ไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหม”

ศติมาส่ายหน้าแรงๆ

“งั้นก็รีบไปเถอะ ฉันไม่อยากสายตั้งแต่วันแรก” ดุจตะวันว่า

“อืมๆ” ศติมาพยักหน้า ก้าวขาตามจังหวะม้าย่อง กวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความระมัดระวัง

“ยายอิง!” ดุจตะวันร้อง แล้ววกกลับมาลากแขนคนที่มัวแต่โยกซ้ายโยกขวาให้เดินตาม

“หลอนอะ” ศติมาเกาท้ายทอย พยายามควบคุมการเดินให้สงบเสถียร เมื่อพาตัวเองมาถึงจุดแลกบัตรได้อย่างปลอดภัยแล้วจึงเป่าลมออกปากด้วยความโล่งอก

“ห้องประชุมพร้อมแล้วค่ะ” เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ก่อนที่
เลขานุการหน้าห้องจะเปิดประตูเข้ามารายงานผู้เป็นนาย

ชลชาติพยักหน้ารับ ยกมือซ้ายขึ้นดูหน้าปัดนาฬิกา “วันนี้ประชุม
คงยืดเยื้อ คุณมุกกลับบ้านก่อนได้เลย ไม่ต้องรอ”

“ขอบคุณค่ะ” มุกภาตาค้อมศีรษะลง แม้ว่าผู้เป็นนายจะเจ้าระเบียบ
และเด็ดขาด แต่เมื่อรู้ว่าเธอมีครอบครัวมีลูกสาววัยเจ็ดขวบรออยู่ที่บ้าน
ทุกครั้งที่มีประชุมในช่วงเย็นและหากเป็นหัวข้อที่ต้องหารือกันเป็นเวลานาน
เขาก็จะให้เธอกลับบ้านก่อนเสมอ นับว่าเป็นโชคดีที่สุดของคนทำงานใน
ตำแหน่งเลขานุการ ส่วนผู้ช่วยอีกสองคนคือธีร์กับพัฒน์นั้น เนื่องจากเป็น
หนุ่มโสดด้วยกันทั้งคู่ จึงล่มหัวจมท้ายกับผู้เป็นนายได้ตลอดทั้งวันทั้งคืน

“ไปกันเถอะ” ชลชาติยกหน้าขึ้นเอยกับผู้ช่วยสองคนที่ยืนถือเอกสาร
รออยู่ ทว่ายังไม่ทันได้ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เสียงเรียกเข้าจากสมาร์ตโฟนที่วาง
อยู่บนโต๊ะก็ดังขึ้นขัดจังหวะเสียก่อน

“ป้า”

ชลชาติยกมูมปากขึ้นน้อยๆ ยามได้ยินเสียงโสดังแว่วมาตามสาย “ว่า
ไงครับลูก”

“ป้าจะกลับมากินข้าวกับต้นน้ำมั้ยครับ” เด็กชายสมุทรเอ่ยถาม

“ป้ามึงงานด่วน คงกลับไปไม่ทัน”

“ว้า...”

ชลชาติหลุดเสียงหัวเราะแผ่วเบา ยามได้ยินเสียงถอนหายใจดังแว่ว
มาตามสาย “เป็นเด็กเป็นเล็กหัดถอนหายใจแล้วหรือเรา หืม”

“ป้าก็ถอนหายใจแบบนี้”

นั่นปะไร คนเป็นพ่อกลอกตามองเพดาน อาจเพราะเป็นคุณพ่อเลี้ยง
เดี่ยว และเขาเองก็เป็นคนดูแลบุตรชายด้วยตัวเองมาตลอด เจ้าตัวเล็กจึง
จดจำและเลียนแบบคำพูดคำจาตลอดจนถึงบุคลิกภาพของเขาไปแทบจะทุก
กระเบียด

“ต้นน้ำทำการบ้านเสร็จหรือยังครับ” ชลชาติพาเปลี่ยนเรื่อง

“ครับ คุณหญิงย่าบอกว่าต้นน้ำทำถูกทุกข้อ ต้นน้ำเก่งมากๆ” เด็กชายตัวน้อยยืดอกขึ้นขณะอวดตัว

“เก่งมากครับ หลังกินข้าวเสร็จต้นน้ำนอนที่ห้องคุณย่ากับอาหงไปก่อนนะลูก” ชลชาติเอ่ยบอกบุตรชาย

“ถ้าป้าเสร็จงาน ป้าจะมากลุมต้นน้ำไปนอนที่ห้องใช้ใหม่” เด็กชายเอ่ยถามเพื่อความมั่นใจ

“ครับ”

“ป้าทำงานคนเดียวเลยเสร็จช้า ฉันพรุ่งนี้เลิกเรียนแล้วต้นน้ำจะไปช่วยตรวจงานนะครับ” เด็กนักเรียนชั้นอนุบาลสามว่าด้วยน้ำเสียงจริงจัง และนั่นก็ทำให้คนที่คร่ำเคร่งกับกองงานมาตลอดทั้งวันระบายยิ้มกว้างด้วยความชอบใจ

“ได้สิลูก ฉันป้าไปประชุมก่อนนะครับ”

“ครับ ต้นน้ำรักป้าที่สุด”

“ป้าก็รักต้นน้ำ” ชลชาติบอกกับบุตรชายก่อนจะกดวางสาย จากนั้นจึงเดินออกจากห้องทำงานไปพร้อมกับผู้ช่วยทั้งสองคน

“ແຂ່ງແນະຍາຍອິງ ວ່າຈະທຳຕອນນີ້” ດູຈະຕະວັນເລີຍວ້າຍແລະວາ ກ່ອນຈະເອ້ຍຖາມເພື່ອນສນິທິກຸ່ມເພື່ອຄວາມມັ່ນໃຈ

“ແນ່ລີແກ ບນໄວ້ໄມ່ແກ້ ແກ້ຄິດວ່າຈັ່ນຈະນອນລັບລ່ງຫຼືໄວ້” ສົດມາວ່າ ຫຼັງຈາກຮວບຝມຂຶ້ນສູງປ່ອຍປ່ອຍເປັນຫາງມ້າເຮັຍບຣ້ອຍແລ້ວ ວັນນີ້ຫຼັງຈາກຮາງງານຕົວ ເຮົາ ດູຈະຕະວັນ ແລະສນິທິເພື່ອນຮ່ວມຄະນະອີກຄົນຈຶ່ງແຍກຍ້າຍກັນໄປຝຶກງານ ເຮົາໄດ້ຝຶກໃນຝ່າຍບັນຊີແລະການເງິນຂອງກຸ່ມຮຸກກີງປະກັນແລະການເງິນ ດູຈະຕະວັນຝຶກງານໃນກຸ່ມຮຸກກີງນຳເຂົ້າຣຍນຕ໌ ສ່ວນສນິທິຝຶກໃນກຸ່ມຮຸກກີງຟຣັງງານ

ໄພຢູໂຕມໂຟຟາຣເລືອເກິນ ໄມ່ເສີຍແຮງທີ່ເຮົາບນບານເອົາໄວ້ໃນວັນເຣກທີ່

เข้ามาสัมภาษณ์กับฝ่ายบุคคล และเมื่อสิ่งที่เธอขอไว้สัมฤทธิ์ผลจึงรีบมา
 แก้นในวันที่เริ่มต้นฝึกงานวันแรก สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะได้รู้ว่าเธอเป็นคนมี
 ลัทธิ และรับพิจารณาคำขอพรของเธอในข้อถัดไปที่เธอจะขอหลังจาก
 แก้นพรข้อแรกเรียบร้อยแล้ว

“จะทำอะไรก็รีบๆ เถอะ เดี่ยวจะตึกไปกว่านี้” ดุจตะวันเร่ง

“อืม” ศศิมาพยักหน้า ด้วยการแก้นที่ว่าไม่เหมาะจะทำในช่วงที่มี
 คนพลุกพล่าน ดังนั้นหลังจากเลิกงานเธอทั้งสองจึงลองเดินหาร้านกาแฟและ
 ร้านอาหารใกล้ๆ เพื่อมีร้านไหนรับสมัครพนักงานพาร์ตไทม์ที่ทำช่วงหลังเลิก
 งานได้ เธอทั้งสองคนก็จะมียาไ้ระหว่างฝึกงานเพิ่มอีกทาง และเดินกลับ
 มายังสำนักงานลักษมีเมธี กรู๊ป อีกครั้งในช่วงหลังพระอาทิตย์ตกดิน

“สองทุ่มเกินานาที่ ฤกษ์งามยามดี ยายไ้เปิดเพลง” ศศิมาร้องบอก
 และเมื่อดุจตะวันเปิดเพลงบรรเลงจากโทรศัพท์มือถือ จึงเริ่มยกแขน ก้าว
 ขา กริยาปลายนั้ร่ายรำ

ภายในห้องประชุมบนชั้นสิบสอง ผู้บริหารระดับสูงต่างคร่ำเคร่งกับ
 การตรวจทานเอกสารสำคัญ เพื่อวางแผนในการเทกโอเวอร์บริษัทยักษ์ใหญ่
 แห่งหนึ่งในเวียดนาม เหตุที่ต้องวิเคราะห์และวางแผนให้ละเอียดถี่ถ้วนนั้น
 เพราะยังมีบริษัทอื่นที่ต้องการเทกโอเวอร์บริษัทแห่งนี้ด้วยเช่นกัน

ชลชาติลุกขึ้นจากเก้าอี้หัวโต๊ะเพื่อเขียนใจความสำคัญบนบอร์ดที่ตั้ง
 ไว้ติดกระจก ชายหนุ่มเขียนตัวเลขที่อยู่ในใจ พร้อมกับจำนวนปีที่ฝ่าย
 พัฒนาธุรกิจวิเคราะห์ความคุ้มทุน

“สามปี ห้าปี สิบปี” ชลชาติเคาะปากกาเคมีกับบอร์ดก่อนจะเดินไป
 ฟังกระจกเพื่อใช้ความคิด ทว่าเพียงหลบตาลงเพื่อทำสมาธิ สายตาก็สกับ
 การร่ายรำเบื้องหน้าศาลพระภูมิเทวา

เป็นไปได้!

สิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติไม่มีอยู่จริง ชายหนุ่มหลับตาแล้วลืมตาขึ้นพ่ง
 มองอีกครั้ง สิ่งที่ไม่ได้อยู่เหนือธรรมชาติก็ยกมือขึ้นตั้งวง พร้อมกับเงยหน้า

ขึ้นมองปลายนิ้ว เพื่ออธิษฐานขอพรเป็นข้อที่สอง

‘เรียนจบแล้วขอให้หนูได้ทำงานที่นี้ด้วยเถิด สาธุ’

เมื่อสายตาสายจับภาพด้านล่างได้อย่างชัดเจนแล้ว คนที่ยืนฟังกระจุกอยู่
ก็ได้แต่ถอนใจ

นักศึกษาอีกแล้วอย่างนั้นหรือ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

ดิวอย่า

๒

อิงฟ้าปัสสาม มรยาทงาม และรักเด็กค่ะ

“สวัสดีค่ะ”

“...”

“สวัสดีค่ะ”

“...”

“สวัสดีค่ะ”

ศศิมาประนมมือไหว้ ส่งเสียงทักทายตลอดทางจนกระทั่งเดินมาถึง
โต๊ะทำงานในแผนกบัญชีและการเงิน วางกระเป๋าสะพายลงบนโต๊ะ แล้วเอ่ย
ทักทายคนที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ “พี่หนูสวัสดีค่ะ”

นิดานูซึ่มรับน้อยๆ ที่มุ่มปาก ก่อนถอดหูฟังออก “มาแต่เช้าเชียว
กินอะไรมาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” ศศิมาตอบขณะนั่งลงบนเก้าอี้ เก็บกระเป๋าไว้ใน
ลิ้นชัก แล้วจึงเปิดคอมพิวเตอร์

“นั่งเล่นไปก่อนนะ แผนกนี้เริ่มงานกันตรงเวลาเลยละ” นิดานูซึ่มว่า
ก่อนจะปิดหูฟัง แล้วตักใจึกในซามซึ่มมารับประทานต่อ

“ค่ะ” ศศิมาขานรับแผ่วเบา เพราะที่พักอยู่ไกลจากที่ทำงานพอสมควร ดังนั้นเธอจึงต้องเผื่อเวลามากกว่าการเดินทางไปมหาวิทยาลัยร่วมชั่วโมง ซึ่งก็นับว่าเป็นการวางแผนที่ได้ผลดีไม่น้อย เมื่อเธอสามารถพาตัวเองมาถึงที่ทำงานก่อนเวลาเริ่มงานสี่สิบนาที ทำเวลาได้ดีกว่าเมื่อวานยี่สิบนาที

ศศิมาไม่ปล่อยให้เวลาว่างเปล่าประโยชน์ หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันยอดฮิตเพื่อโพสต์ขายเสื้อผ้า โดยเธอมีหน้าที่เป็นเพียงตัวกลางในการโพสต์ขายเท่านั้น เมื่อลูกค้าโอนเงินชำระค่าสินค้า เธอก็จะส่งยอดพร้อมกับโอนเงินต่อไปยังร้านค้า โดยหักค่าส่วนต่างที่เธอบวกเพิ่มออก จากนั้นทางร้านค้าก็จะส่งสินค้าไปยังลูกค้าคนดังกล่าวเอง

งานนี้ดูเหมือนจะง่ายแต่ไม่ง่ายเลย เพราะไม่มีสินค้าจริงอยู่ในมือ เธอจึงต้องสอบถามรายละเอียดต่างๆ จากทางร้านค้าให้ครอบคลุมภายในครั้งเดียว หากไม่จำเป็นเธอจะไม่ส่งข้อความไปรบกวนทางร้านค้า เพราะตัวแทนจำหน่ายไม่ได้มีเธอเพียงคนเดียว และการมีข้อมูลที่ครบถ้วนก็ทำให้เธอมั่นใจ ตอบลูกค้าได้สมเหตุสมผล ซึ่งเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ลูกค้าเลือกที่จะซื้อขายกับเธอ

เวลาสี่สิบนาทีผ่านไปอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงเวลาเริ่มงาน ปรารค์ทิพย์เลขาණการฝ่ายจึงมอบหมายงานให้เธอทำ ซึ่งผู้อำนวยการฝ่ายแจ้งเอาไว้ตั้งแต่เมื่อวานว่า สัปดาห์แรกจะให้เธอเรียนรู้งานภาพรวมโดยจะมีปรารค์ทิพย์เป็นพี่เลี้ยง

“งานของพี่ส่วนใหญ่ก็จะเป็นการประสานงานระหว่างแผนก รวบรวมข้อมูลจัดทำเอกสารต่างๆ ตามที่พี่ก้องต้องการใช้” ปรารค์ทิพย์เอ่ยพาดพิงถึงก้องเกียรติ ผู้เป็นผู้อำนวยการฝ่าย

“...”

“พี่เพิ่งส่งเอกซ์เซลให้ทางเมล อิงฟ้าช่วยเอาข้อมูลจากเอกสารเล่มนี้กรอกใส่เอกซ์เซลให้ที”

“ได้ค่ะ” ศศิมารับคำ รับเอกสารเล่มหนาจากปรารค์ทิพย์ แล้วเดินกลับไปนั่งโต๊ะของตัวเองเพื่อเริ่มทำงาน

“ปะ ไปกินข้าวกัน”

ศศิมาละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ แล้วเงยหน้าขึ้นพร้อมยิ้ม “อิงเอาอาหารมาจากบ้านค่ะพี่ปรารค์”

“อ้าวเธอ งั้นฝากนุชดูน้องด้วยก็แล้วกัน” ปรารค์ทิพย์หันไปทางนิดานุชที่วันนี้พกข้าวกล่องมาจากบ้านด้วยเช่นกัน

นิดานุชพยักหน้ารับ ก่อนจะลุกขึ้น “ไปกินในแพนทรีกัน”

“ค่ะ” ศศิมายิ้มรับพร้อมกับเปิดลิ้นชัก เพื่อหยิบกล่องอาหารในกระเป๋าสะพายใบเหลือง

การฝึกงานในช่วงเช้าดำเนินไปอย่างราบรื่น ศศิมาสามารถสรุปใจความและนำตัวเลขไปใส่ในเอกซ์เซลได้ถูกต้อง ส่วนในช่วงบ่ายปรารค์ทิพย์เริ่มให้เธอเดินเอกสาร

“พี่ปรารค์จำได้ทั้งหมดเลยหรือคะ” ศศิมากะพริบตาปริบๆ เพราะอาคารสำนักงานแห่งนี้มีทั้งหมดยี่สิบชั้น แบ่งสัดส่วนหกชั้นต่อหนึ่งกลุ่มธุรกิจ ซึ่งในแต่ละกลุ่มธุรกิจยังมีการเปิดบริษัทลูกอีกหลายสิบบริษัท ลำพังแค่จำชื่อบริษัทและแผนกต่างๆ ภายใต้วงศ์ประกันและการเงินเธอก็แทบจะร้องขอชีวิตแล้ว

“พี่ทำงานที่นี่มาตั้งห้าปี เดินทั่วหมดแล้วจ๊ะ” เลขานุการสาวว่า ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเมื่อเห็นสีหน้าของคนที่นั่งอยู่ข้างๆ “หน้าตาเราตอนเหวอนี่จ๊อจี้ดีเหมือนกันนะ”

“จะเกิดอะไรขึ้นคะ ถ้าอิงเอาเอกสารไปส่งผิดชั้น ผิดแผนก ผิดกลุ่มบริษัท” ศศิมาทถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล ถึงแม้ว่าจะดูขาดๆ เกินๆ ไปบ้าง แต่เรื่องงานเธอจริงจังเสมอ โดยหาว่าไม่รู้ไม่แท้ที่จริงแล้วศัตรูของความจริงจังของเธอก็คือความเกิ่นๆ ขาดๆ ที่ไม่มีใครเหมือนนั่นเอง

“ก่อนที่จะไปถึงขั้นว่ามันจะเกิดผลเสียยังไปบ้าง เราต้องเตรียมการทุกอย่างกันที่จุดเริ่มต้น”

“ยังไงคะ” นักศึกษาสาวทำตาโตเท่าไข่ห่าน จนคนสอนงานหลุดซ้ำอีก
หน

“ต้องมีสติ”

“งานยากเลยละค่ะถ้างั้น” ศศิมาหัวเราะกลบเกลื่อน พลันเสียงเตือนของดุจตะวันก็ดังแว่วเข้ามาในหู แล้วแบบนี้เธอจะเป็นคนปกติได้สักกี่วัน

“อีกอย่างไม่ต้องกลัวว่าจะจำแผนก จำบริษัท จำชั้นผิด เพราะพี่มีตัวช่วย” ปรางค์ทิพย์ว่าก่อนจะวางผังอาคารลงบนโต๊ะ

“ขอบคุณค่ะ” ศศิมารีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ ประนมมือขึ้นระหว่างอก ค้อมศีรษะ แล้วย่อเข่าลง

“มีลายแทงแล้วฉันเริ่มงานกันเลยนะ” ปรางค์ทิพย์ว่าพลางผายมือไป ยังเพิ่มเสนอเซ็นที่วางอยู่บนโต๊ะ

“ได้ค่ะ” นักศึกษาสาวรับคำ หอบเพิ่มเสนอเซ็นจำนวนสี่แผ่นเดินไป กดลิฟต์ หลับตานึกถึงผังอาคารจนกระทั่งประตูลิฟต์เปิดออก

หญิงสาวนำเพิ่มเสนอเซ็นจำนวนสามแผ่นไปส่งให้เลขานุการหน้าห้องของผู้บริหารชั้นสิบเก้า ก่อนจะเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นยี่สิบเพื่อนำเพิ่มเอกสารที่เหลือไปส่งยังส่วนของผู้บริหารสูงสุด

“ผู้บริหารระดับสูง สูงสมชื่อจริงๆ”

“อาพัฒน์ครับ ต้นน้ำอยากกินผลไม้สดชิ้นๆ” เด็กชายตัวกลมเงยหน้าขึ้นเอยกับผู้ช่วยของบิดา

“ครับ” พัฒน์ยิ้มรับ กวาดตามองหาแม่บ้านที่มักเดินทำความสะอาดอยู่รอบๆ ทว่าในเวลานี้กลับไม่มีใครอยู่ในครรลองสายตาเลยสักคน

“ไม่มีใครอยู่เลย” เด็กชายสมุทรว่าขณะมองตามสายตาของผู้ช่วยบิดา

“...”

“แม่แต่ป้ามุกก็ยังไม่อยู่ ต้นน้ำคงอดกินแล้ว” หนูน้อยยกแขนป้อมขึ้นกอดดอกแล้วถอนหายใจ

พัฒน์หลุดเสียงหัวเราะด้วยความเอ็นดู “คุณมุกเอาเอกสารไปส่งที่ห้องทำงานของเจ้าสัวกับคุณหญิงครับ”

“อ้อ” ถึงจะพยักหน้าคล้ายกับเข้าใจ แต่คนที่อยากกินผลไม้ก็ไม่ได้เข้าใจอะไรไปมากกว่าเสียงท้อที่ร้องดังโครกคราก

“อาจจะเข้าไปดูในห้องครัว แต่คุณต้นน้ำต้องสัญญาว่าจะจะไม่เดินไปไหน” พัฒน์ว่า เพราะผู้เป็นนายติดสายวิถีโอคอลกับต่างประเทศ ดังนั้นเขาจึงพานายน้อยออกมานั่งเล่นตรงชุดโซฟาหน้าห้องทำงาน

“ต้นน้ำสัญญาว่าจะไม่ขยับตัวเลยแม้แต่นิดเดียว” เด็กชายยกนิ้วก้อยข้างขวาขึ้นพร้อมกับหรีดตาล

“เก่งมากครับ” พัฒน์ว่าก่อนจะเดินเข้าไปดูผลไม้ในห้องครัว

“ชาวหรือซายล่ะที่นี่” ทางฝั่งนักศึกษาฝึกงานที่เพิ่งขึ้นมายังชั้นสูงสุดของอาคารสำนักงานเป็นครั้งแรกก็รีๆ รอๆ อยู่ตรงหัวบันได

“พี่คนสวย”

“...”

ขณะที่ลังเลว่าควรจะไปทางทิศใดอยู่นั้น เสียงเล็กไส้ก็ดังขึ้นจากมุมหนึ่ง ศศิมาหันขวับไปมองตามเสียงแล้วระบายยิ้มกว้าง “เรียกพี่หรือครับ”

เด็กชายตัวกลมพยักหน้า

“บ้าจริง เด็กไม่โกหกด้วย ขอเงินได้มั๊ยพี่จ้ะ” ศศิมาหัวเราะคิกคักเดินเข้าไปหาเจ้าตัวเล็กที่นั่งกอดดอกอยู่บนโซฟาตัวยาว “นั่งทำอะไรอยู่คนเดียวครับสุดหล่อ”

สุดหล่อตัวเล็กยิ้มเขิน ย่นจมูกน้อยๆ ก่อนตอบ “รอป้าทำงานครับ”

“ป้าหนูทำงานอยู่ที่นี่หรือคะ ดิฉันได้ทำงานกับผู้บริหารสูงสุดด้วย”

“พี่คนสวยมาหาใครครับ” คนที่ตามบิดามาทำงานตั้งแต่ยังพูดไม่ชัด เอ่ยถาม

“ประธานกรรมการบริหาร” แม้จะรู้ว่าตัวเองสนทนากับเด็ก แต่กระนั้นศติมาก็หลุบตาลงอ่านโน้ตที่ปรารภศัพท์ยัดเอาไว้

“ชื่อยาวจัง” เด็กชายยกมือขึ้นเกาท้ายทอย ความจริงเขารู้จักลุงป้า น้ำอาช้านี้เกือบจะทุกคน แต่ก็ไม่เคยได้ยินว่ามีใครชื่อยาวขนาดนี้มาก่อน

ศติมาหัวเราะจนตัวอ อดไม่ได้ที่จะลูบศีรษะเล็กด้วยความเอ็นดู “แล้วสุดหล่อละครับชื่ออะไร”

“ต้นน้ำครับ”

“ชื่อเพราะจัง”

“ทุกคนก็บอกต้นน้ำแบบนี้” เด็กชายยืดอกขึ้นก่อนอวดด้วยความภูมิใจ และนั่นก็ทำให้คนเส้นต้นหัวเราะหนักกว่าเดิม

“หลงตัวเองใช้ได้เหมือนกันนะเรา ห่อใส่ถุงเอากลับไปเล่นที่บ้านดีไหมเนี่ย”

เด็กชายทำตาว่าว “ต้นน้ำไปได้หรือครับ”

“ไปไม่ได้สิ ขึ้นพี่แอบพาต้นน้ำไปจริงๆ ยังไม่ทันถึงป้ายรถเมล์ พ่อแม่ของต้นน้ำก็คงตามไป ‘แหก’ ออกแล้ว”

เด็กชายขมวดหัวคิ้วเป็นปม “สุภาพบุรุษไม่ทำร้ายสุภาพสตรี ป้าของต้นน้ำไม่ ‘แหวก’ ออกพี่คนสวยหรือครับ”

“...”

เอาเข้าไป จาก ‘แหกอก’ กลายเป็น ‘แหวกอก’ เสียได้ ศติมายิ้มเหว แต่กระนั้นก็อดชื่นชมบิดามารดาของเด็กชายไม่ได้ “พ่อแม่หนูสอนมาดีเหลือเกิน”

“แม่ไม่สอน”

“หา” ศติมาเบิกตากว้าง

“بابอกไม่ต้องหา แม่ของตันน้ำตายแล้ว ตามหาไม่เจอหรอก”

“...”

ทั้งที่ตั้งใจจะเอ่ยคำลา เพื่อเดินตามหาห้องประธานกรรมการบริหาร แต่สองขากลับย่อลงนั่งคุกเข่าเบียดหน้าโซฟา วางมือลงบนศีรษะทวยอีกครั้ง อย่างอ่อนโยน “พี่ขอโทษครับ”

“ขอโทษทำไมครับ” เด็กชายเอียงหน้าถามตาแป๋ว

“พี่พูดจาไม่คิด ตันน้ำให้อภัยพี่ได้ใช่ไหมครับ”

“ตันน้ำเป็นสุภาพบุรุษ ตันน้ำใจดีกับคนสวยทุกคนอยู่แล้ว”

ถึงจะฟังดูทะแม่งๆ แต่กระนั้นศศิมาก็พยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้ม “พี่ต้องไปทำงานแล้ว เราจะได้เจอกันอีกมั๊ยเนี่ย”

เด็กชายพยักหน้า “พี่คนสวยชื่ออะไรครับ ตันน้ำจะได้ไปหาถูก”

“อิงฟ้าจ๊ะ”

“พี่น้องฟ้า” เด็กชายทำตาโต

“น่ารักจริงๆ เลยลูก” ศศิม่าจับแก้มยู่ด้วยความมันเขี้ยว ก่อนจะลูบขึ้น

“พี่น้องฟ้าให้ตันน้ำเป็นลูกเธอ”

ศศิม่ากชาข้างขวาค้างกลางอากาศ หลบตามองเด็กชายตัวน้อยที่เงยหน้ารอฟังคำตอบตาใสแจ๋ว “ตันน้ำอยากให้เป็นหรือครับ”

เด็กชายพยักหน้าแรงๆ “ตันน้ำอยากมีแม่เหมือนเพื่อนๆ”

สายตาไร้เดียงสาที่มองมาทำให้คนที่ยืนอยู่หูดตาพร่ามัว ศศิม่าจึงพยักหน้ารับน้อยๆ

“เย้ ตันน้ำมีแม่เป็นนางฟ้าแล้ว”

“มันเขี้ยวจริงๆ เด็กคนนี่” ศศิม่าหัวเราะร่วน ก่อนจะตัดใจเอ่ยคำลา เพื่อนำเอกสารเสนอเซ็นไปส่งยังห้องประธานกรรมการบริษัท

...

“อาพัฒนาแล้ว” เด็กชายร้องทักผู้ช่วยของบิดาที่เดินกลับมาหา

“คุณป้าแม่บ้านกำลังปอกผลไม้อยู่ครับ อีกลักพักคงยกออกมา”
พัฒน์ตอบ เป็นจังหวะที่ธีร์เปิดประตูห้องทำงานออกมาพอดี

“อาธีร์ ป้าคุณงานเสร็จหรือยังครับ” เด็กชายร้องถาม

“ครับ” ธีร์ตอบพร้อมกับผายมือ

“ป้า” ทันทีที่วิ่งกลับเข้ามาในห้อง เด็กชายก็ปีนขึ้นไปนั่งบนตักของ
บิดา

“แอบหนีไปเล่นชนที่ไหนมาหิม” ชลชาติกอดจุมพลลงบนกระหม่อม
บุตรชายก่อนถาม

“ต้นน้ำไม่ได้ชนที่ไหน ต้นน้ำทำงานอยู่หน้าห้อง”

ชลชาติระบายยิ้มบางๆ “แล้วทำเสร็จหรือเปล่า”

เด็กชายพยักหน้าก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นส่ายหน้า “ยังครับ พรุ่งนี้ทำต่อ”

ชลชาติ ธีร์ และพัฒน์หัวเราะแผ่วเบา เด็กชายมักใช้เหตุผลเช่นนี้
เสมอเมื่ออยากมาวิ่งเล่นที่ออฟฟิศ

“แล้วค่าแรงวันนี้จะให้ป้าจ่ายเป็นอะไรดี” ชลชาติถาม

“เค้าค้าบ” เด็กชายตอบเสียงดังฟังชัด ก่อนจะนึกเรื่องสำคัญที่ตั้งใจ
จะเล่าให้บิดาฟังขึ้นมาได้ “ป้า ต้นน้ำเจอพินังฟ้า”

“นางฟ้า?” ชลชาติทวนคำ

เด็กชายพยักหน้าแรงๆ “พินังฟ้าคนสวยให้ต้นน้ำเป็นลูกด้วย”

ชลชาติเหลือบตามองไปทางพัฒน์กับธีร์เป็นเชิงถาม ซึ่งผู้ช่วยทั้งสอง
ก็ส่ายหน้าน้อยๆ แทนคำตอบ

“เจอที่ไหนลูก” ชลชาติถามต่อ

“ที่นี้ พินังฟ้าใจดี จับแก้มตรงนี้แล้วก็ลูบหัวต้นน้ำด้วย” เด็กชายเล่า
พร้อมยิ้มกว้าง

แม้ว่าบุตรชายของตนจะรู้จักมักคุ้นกับพนักงานที่นี่ดี แต่ก็ไม่เคยมี
ใครถูกเนื้อต้องตัวถึงขั้นจับแก้มลูบหัวทายาทของเขาแบบนี้มาก่อน ชลชาติ
ตั้งใจจะซักต่อ ทว่าประตูห้องทำงานก็ถูกเคาะและเปิดออกเสียก่อน

“ท่านประธานให้ท่านรองไปพบที่ห้องค่ะ” มุกภาตารายงาน
“อืม” ซลชาติพยักหน้า แล้วโน้มใบหน้าลงเอยกับบุตรชาย “ไปหาอาก
กับคุณย่ากันนะครับ”

“ผลไม้ของต้นน้ำ” เด็กชายเบนสายตาไปทางพัฒน์
พัฒน์ยิ้มรับ แล้วหันไปเอยกับมุกภาตา “ถ้าแม่บ้านยกผลไม้มา ให้
ตามไปที่ห้องท่านประธานนะครับ”

“ได้ค่ะ” มุกภาตา รับคำ รอจนกระทั่งผู้เป็นนาย นายน้อย และผู้ช่วย
ทั้งสองคนเดินออกไปแล้วจึงปิดประตูห้องทำงาน

๓

ความสวยไม่เคยติดลบ เลยได้คบกับเพื่อนอนุบาล

“ฝีมือใช้ได้เลยนี่”

“คาเฟ่ที่หนูเคยทำ เจ้าของร้านก็ชอบตนเองค่ะ พี่เขาก็เลยสอนหนู แต่งจานด้วย” ศศิมาตอบ วันนี้เธอได้รับสายจากร้านคาเฟ่ที่มากกรอกใบสมัครไว้เมื่อวานว่าให้มาเริ่มงานได้ทันที ส่วนจุดตะวันได้ทำงานเป็นพนักงานขายในห้องเสื้อที่อยู่ห่างกันไม่ถึงหนึ่งป้ายรถเมล์

“ดีมากจะ งั้นวันนี้ลองรับออเดอร์ จัดจาน แล้วก็เสิร์ฟไปก่อน ไปได้พรงี้ค่อยเรียนทำเครื่องดื่ม”

“ได้ค่ะ” ศศิมายืดอกแล้วขานรับเสียงหนักแน่น จนพนักงานประจำสามคนที่ทำเครื่องดื่มอยู่ไม่ไกลด้อมยืมไม่ได้

“ไม่ต้องชิงชังขนาดนั้น” ชูตามาหัวเราะแผ่วเบา ความจริงเธอไม่มีแผนรับพนักงานพาร์ทไทม์ แม้ว่าคาเฟ่สาขานี้จะประสบผลสำเร็จอย่างล้นหลาม มีลูกค้าอุดหนุนเนืองแน่นนับตั้งแต่วันแรกที่เปิดให้บริการ ตลอดสามสัปดาห์ที่ผ่านมาเธอบริหารจัดการโดยการหมุนเวียนสับเปลี่ยนพนักงานสาขาหนึ่งกับสาขาสองมาช่วย เมื่อพนักงานในร้านส่งใบสมัครของศศิมาให้

เธอทางอีเมล เธอก็แค่จะพริบตีประวัติออกมาเก็บไว้เผื่อการขยายสาขาในอนาคต

ทว่าเมื่อได้เห็นรูปถ่ายที่แนบมา เธอกลับรู้สึกสนใจเด็กคนนี้ แวตามุ่งมั่นของศศิมาไม่ต่างไปจากเธอเมื่อครั้งที่ยังเป็นนักศึกษา ดังนั้นวันนี้จึงลองต่อสายไปถามข้อมูลเพิ่มเติม เมื่อได้รู้ว่าศศิมาส่งเสียตัวเองเรียน เธอจึงอยากสนับสนุน จึงรับเธอเข้าทำงานในช่วงวันจันทร์ถึงวันศุกร์ตั้งแต่เวลาหกโมงเย็นถึงสี่ทุ่ม ส่วนในวันเสาร์อาทิตย์ศศิมามีงานอีกที่แถวที่พักของเธอ

“ขนมน่าจะเสร็จแล้ว” ชุตาภาเบนสายตามองหน้าปัดนาฬิกาที่ตั้งอยู่บนเคาน์เตอร์

“หนูไปช่วยนะคะ” ศศิมาเสนอตัว

“จ๊ะ” ชุตาภาตอบ แล้วเดินนำพนักงานพาร์ตไทม์คนแรกของร้านเข้าไปดูขนมที่อบไว้ด้านใน

“ต้นน้ำเข้าไปข้างในกับอาพัฒน์ก่อนนะคะ ป้าขอคุยงานแป๊บหนึ่ง” ชลชาติล้วงสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋ากางเกง และเมื่อเห็นว่าเป็นสายเรียกเข้าจากใคร จึงลดใบหน้าลงเอยกับบุตรชายที่เงยหน้าขึ้นมองเขาอยู่

“ต้นน้ำต้องกินขนมคนเดียวอีกแล้ว” เด็กชายเม้มปาก

“ต้นน้ำ...” ชลชาติทอดเสียง ทว่ายังไม่ทันเอยสิ่งใดต่อ เจ้าตัวสแบก็ปลดล็อกคาร์ซีต กระโดดเป็นลูกจิงโจ้ไปเกาะขอบประตูรถที่เลื่อนเปิดออก

“อาพัฒน์ไปกินขนมกัน ต้นน้ำท้องร้องจ๊อกๆ เลย”

พัฒน์อมยิ้มขณะอุ้มนายน้อยลงจากรถ แล้วพาเดินเข้าไปในคาเฟ่เปิดใหม่ไม่ไกลจากอาคารสำนักงาน

ชลชาติมองตามหลังบุตรชายแล้วส่ายหน้าพร้อมยิ้ม ก่อนจะต่อสายกลับไปยังหมายเลขโทรศัพท์ที่เพิ่งตัดสัญญาณไป

...

“เอออันนี้ อันนี้ แล้วก็อันนี้ครับ” เจ้าของนิ้วบ่อมทำตาวาวขณะชี้รูปภาพบนเมนู

พนักงานรับออร์เดอร์เบนสายตามองคนที่พาเด็กชายเข้ามาในร้าน แต่กลับไปนั่งอยู่อีกโต๊ะ และเมื่อชายคนนั้นพยักหน้า จึงกดรับออร์เดอร์ผ่านเทคโนโลยีไร้สายที่ถืออยู่ในมือ

“ต้นน้ำอยากกินอันนี้ด้วย” เด็กชายว่า พลังชี้ไปยังรูปของสมูทที่อะโวคาโดซ็อกโกแลต

“ได้ค่ะ รอสักครู่นะคะ” หลังจากรับออร์เดอร์เด็กชายเรียบร้อยแล้ว จึงเดินไปยังโต๊ะอีกตัวที่อยู่ถัดกัน

“ขอกาแฟร้อนที่หนึ่งครับ” พัฒน์เอ่ยโดยไม่รอให้อีกฝ่ายถาม

“ได้ค่ะ รอสักครู่นะคะ” พนักงานสาวค้อมศีรษะรับ แล้วจึงเดินกลับไปยังเคาน์เตอร์เพื่อเตรียมขนมและเครื่องดื่ม

...

“ซิสเค้กหนึ่ง เครปเค้กสตอว์เบอร์รี่หนึ่ง มูสเค้กหนึ่ง”

“ให้อิงช่วยจัดจานนะคะ” คนที่เพิ่งเดินออกมาจากหลังร้านเสนอตัวช่วย

“ดีเลย จัดจานเสร็จแล้วฝากอิงฟ้าเอาไปเสิร์ฟโต๊ะแปดมุมขวาสุดหน่อยนะ” รุ่งทิพย์ว่า ก่อนจะเดินไปทำสมูทที่อะโวคาโดซ็อกโกแลต

“ได้ค่ะ” อิงฟ้ารับคำแล้วเดินไปหยิบจาน เสิ่บตามองลัดดาที่กำลังจัดจานสำหรับออร์เดอร์อื่น “พี่ดาทำสวยจัง”

“ไว้มีเวลาพี่จะสอนทำนะ” ลัดดาเอ่ยอย่างใจดี

ศศิมาี่ยมรับก่อนจะหันไปทางปราบดาที่กำลังบรรจุขนมเป็นลวดลายในแก้วลาเต้ร้อน “อิงอยากทำแบบพี่ปราบเป็นบ้างจัง”

“อิงฟ้าทำลายหัวใจได้นี่” ปราบดาว่า เพราะเมื่อวานหลังจากกรอกใบสมัคร เขาได้ให้เธอลองทำเมนูเครื่องดื่มให้ดู และเธอก็ทำลาเต้อาร์ตรูปหัวใจออกมาได้ดีทีเดียว

“ลายเดี๋ยวนะรีบเร็วทุกงานค่ะ” ศศิมาตอบ ขณะวางซีสเค้กลงบนจานที่เธอละเลงซ็อกโกแลตให้เป็นลวดลาย จากนั้นจึงวางดอกเค็มไมล์และดอกไม้เลื้อยประดับตกแต่งให้สวยงาม หญิงสาวยิ้มกว้างภูมิใจกับฝีมือการจัดจานของตัวเอง เมื่อจัดจานแรกได้ดี จานที่สองและสามจึงมีความมั่นใจมากขึ้น

“เรียบร้อยแล้วค่ะ อิงยกไปเสิร์ฟเลยนะคะ”

“จ๊ะ” รุ่งทิพย์ขานรับ

ศศิมาจึงยกถาดเดินไปยังโต๊ะที่รุ่งทิพย์บอกเอาไว้ก่อนหน้า ทว่าเมื่อเดินผ่านซุ้มดอกไม้ก็พบกับร่างเล็กอ้วนกลมนั่งเคาะโต๊ะเป็นจังหวะอย่างอารมณ์ดี

“ต้นน้ำ”

“พี่นางฟ้า” เด็กชายทำตาอู้งานจะกระโดดลงจากเก้าอี้ แต่ศศิมาส่งสายตาห้ามพร้อมกับเร่งก้าวขาเข้ามาหา ยกจานขนมวางลงบนโต๊ะ ย่อตัวลงนั่งคุกเข่ากับพื้น วางถาดลงบนหน้าขาของตัวเอง

แม้จะไม่ได้ลุกไปขีดขวาง แต่พัฒนาก็จับจ้องคนที่ย่อตัวลงนั่งข้างๆ นายน้อยของตนไม่ว่างตา

“พี่นางฟ้า” เด็กชายสมุทรวางมือเล็กแนบแก้มนุ่มของพี่นางฟ้า ก่อนจะบิ๊บเบาๆ เลียนแบบที่เธอเคยทำกับตน

ศศิมาหัวเราะชอบใจ “พฤติกรรมเลียนแบบ เอาคืนพี่หรือไงหือ”

“แก้มพี่นางฟ้านุ่ม” เด็กชายว่า ก่อนจะกวาดตามองจานขนมบนโต๊ะ

“พี่นางฟ้าทำขนมให้ต้นน้ำ”

“ต้นน้ำกินคนเดียวทั้งหมดนี้เลยหรือครับ” ตอนจัดจานเธอยังคิดว่าโต๊ะนี้น่าจะมากันไม่ต่ำกว่าสามคน ไม่คิดว่าเมื่อมาถึงกลับพบเพียงเด็กตัวอ้วนกลมนั่งอยู่ตามลำพัง

“ป้าด้วยครับ แต่ไม่รู้ว่าจะได้กินมั๊ย” เด็กชายห่อไหล่แล้วถอนหายใจ

“เป็นเด็กเป็นเล็กหัดถอนหายใจ” ศศิมาหัวเราะชอบใจด้วยความ

เอ็นดู “แล้วป้าของต้นน้ำอยู่ไหนครับ”

“ทำงานอยู่ในรถ” เด็กชายตอบ

“ป้าของต้นน้ำน่าจะมั่งงานด่วน”

“ด่วนทั้งวัน” เด็กชายว่า

“แต่ถ้าทำงานเยอะ ก็จะได้ดั่งค์เยอะ พอมีดั่งค์เยอะก็จะได้ซื้อขนมให้ต้นน้ำกินเยอะๆ ใจครับ” ศศิมาอธิบายตามความเข้าใจของตัวเอง เธอเชื่อแบบนี้มาตลอด ว่าหากเราขยันทำงานมากเท่าไรก็จะมีเงินใช้มากขึ้นเท่านั้น บิดาของเจ้าตัวเล็กก็คงไม่ต่างกัน ยิ่งเป็นคุณพ่อเลี้ยงเดี่ยวด้วยแล้ว ก็คงต้องขยันมากกว่าคนอื่นอีกเท่าตัว

“จริงด้วย” เด็กชายพยักหน้าแรงๆ “แต่ต้นน้ำไม่เอากินคนเดียว พี่นางฟ้ากินกับต้นน้ำได้มั้ย”

ศศิมาเราะบวยยิ้มกว้าง เอ๋อไปหยิบส้มสีทองคันเล็กตักชีสเค้กแล้วยื่นออกไปข้างๆ เด็กชายตัวน้อยอ้าปากรับก่อนจะยกนิ้วโป้งทั้งสองข้างขึ้น “ขนมพี่นางฟ้าอร่อยสุดๆ”

“พี่อังก้อยากกินเป็นเพื่อนต้นน้ำนะครับ แต่พี่อังก้อยต้องทำงาน ไว้นะ หลังเราค่อยกินด้วยกันนะ”

“พี่นางฟ้าไม่ได้ทำงานที่บริษัทต้นน้ำเหรอ” เด็กชายขมวดหัวคิ้ว

“บริษัทต้นน้ำ” หญิงสาวหัวเราะร่วน เด็กหน่อเด็ก ตามพ่อมาทำงานจนทีกหักเอาว่าบริษัทใหญ่โตมโหฬารเป็นของตัวเอง นี่มันเธอตอนเป็นเด็กชัดๆ ตอนนั้นพ่อกับแม่ของเธอไปรับจ้างเก็บลำไย เธอตามไปวิ่งเล่นที่นั่นด้วย แล้วก็กลับไปเล่าให้เพื่อนบ้านฟังว่าพ่อกับแม่ของเธอมีสวนที่กว้างมาก

“ทำครับ ทำที่โน่นด้วย ที่นี้ด้วย”

“อ้อ ทำงานเยอะก็จะมีดั่งค์เยอะ” เด็กชายเอียงหน้าไปมาคล้ายกำลังใช้ความคิด “พี่นางฟ้าต้องมีดั่งค์เยอะกว่าป้าต้นน้ำแน่ๆ เพราะป้าต้นน้ำมีงานแค่วันเดียว”

และจินตนาการไร้เดียงสานั้นก็ทำให้ศศิมาเรเบิดเสียงหัวเราะออกมา

ก่อนจะรีบขับปากลง กวาดตามองลูกคำโตะอื่นที่มองมาแล้วค้อมศีรษะลง เป็นเชิงขอโทษ

“พียงขอตัวไปทำงานก่อนนะครับ” ศศิมาลดระดับเสียงลง ทว่ายังไม่ทันได้ลุกขึ้น เด็กชายบนเก้าอี้ก็ร้องขึ้นสุดเสียง

“ป้า!”

ศศิมาสะดุ้ง ย่นคอดยกไหล่ขึ้น ก่อนจะยกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปาก “เบาๆ ครับต้นน้ำ”

ทว่าความสนใจของเด็กชายไม่ได้อยู่ที่เธออีกต่อไป ยกมือขึ้นโบกแรงๆ ต้อนรับคนที่กำลังเดินเข้ามาหา พลังร้องบอกบิดาเสียงสดใส

“ป้า นี่ฝั่งฟีนางฟ้า แม่ต้นน้ำ”

“...”

ชลชาติจับจ้องหญิงสาวที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ บุตรชาย ก่อนจะเบนสายตาไปทางพัตน์ ส่วนศศิมานั้นทำได้เพียงตบหน้าผากตัวเองแรงๆ เพื่อเรียกสติ กำขอบคอดเอาไว้แน่น แล้วดันตัวลุกขึ้น

“สวัสดิ์ค่ะคุณพ่อน้องต้นน้ำ หนูเป็นเพื่อนของน้องต้นน้ำค่ะ”

“เพื่อน” ชลชาติพึมพำเสียงแผ่ว ทว่า...

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ ฟีนางฟ้าไม่ใช่เพื่อนต้นน้ำ” เด็กชายส่ายหน้าโบกมือทั้งสองข้างเป็นพัลวัน “ฟีนางฟ้าโตแล้ว เป็นเพื่อนไม่ได้”

“จริงด้วย พียงลิม” ศศิมาว่าแก้เก้อ

“เป็นเพื่อนไม่ได้แต่เป็นแม่ได้ แม่ของเพื่อนต้นน้ำก็ตัวโตแบบนี้”

“...”

“แต่ฟีนางฟ้าใจดีแล้วก็สวยกว่าสามร้อยเท่า”

“...”

ถึงจะเคยผ่านเวทีประกวดนางนพมาศ นางสงกรานต์มาบ้างตอนสมัยอยู่อนุบาล แต่ก็ไม่เคยคิดว่าความสวยของเธอจะเข้าตาเด็กชายวัยไม่กี่ขวบ เข้าอย่างจัง ศศิมาจึงได้แห่หัวเราะกลบเกลื่อน ทว่าเมื่อสายตาสบเข้ากับ

สายตาดุดันของคนที่ยืนจับจ้องอยู่ก็รีบจับปากลง ซึ่งเป็นจังหวะที่รุ่งทิพย์ยกเครื่องดื่มเข้ามาเสิร์ฟพอดี เธอจึงอาศัยจังหวะนั้นขอตัวกลับไปทำงาน

“เชิญคุณพ่อน้องต้นน้ำกับเพื่อนตามสบายนะคะ หนูขอตัวไปทำงานก่อน สวัสดีค่ะ” ศศิมาค้อมศีรษะลง

“...”

“พื๋อไปทำงานก่อนนะครับต้นน้ำ”

“ครับผม” เด็กชายยิ้มกว้างจนตาปิด แล้วกวักมือเรียกบิดาที่ไม่ยอมมานั่งด้วยสักที “ป๊า ต้นน้ำหิวแล้ว”

ชลชาติละสายตาดูจากคนที่เพิ่งเดินจากไป แล้วเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ ผิงตรงข้ามบุตรชาย ส่วนธีร์เดินไปนั่งโต๊ะเดียวกันกับพ่ตมน์

“ต้นน้ำรู้จักผู้หญิงคนนั้นนานแล้วหรือ”

“ครับ” เด็กชายตอบ ก่อนจะอ้าปากงับหลอดในแก้วเครื่องดื่มที่พี่สาวอีกคนเพิ่งยกมาวางบนโต๊ะ

ชลชาติขมวดหัวคิ้วเป็นปม เขาไม่ใช่คนเจ้ายศเจ้าอย่าง สอนบุตรชายให้มีสัมมาคารวะ ประนมมือไหว้พนักงานทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งไหน แต่กระนั้นก็เชื่อว่าจะวางใจให้ใครเข้าใกล้ทายาทเพียงคนเดียวของตนได้ง่ายๆ และที่ผ่านมานบุตรชายของเขาเองก็ไม่ใช่คนที่จะให้ความสนิทสนมกับใครเป็นพิเศษเช่นกัน ดังนั้นจึงอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นบุตรชายคุยจ้อเหมือนรู้จักกันมาหลายปีติดๆ เห็นทีเขาคงต้องให้คนตรวจสอบประวัติผู้หญิงคนนี้ให้ถี่ถ้วนเสียแล้ว

คุณพ่อน้องต้นน้ำ

“เธอเป็นหนึ่งในนักศึกษาที่มาฝึกงานครับ” พัฒน์รายงานผู้เป็นนายตามข้อมูลที่ได้รับมา

“อืม” ชลชาติพยักหน้า ความจริงจากการแต่งตัวเขาก็พอจะเดาได้ว่า เธอน่าจะเป็นนักศึกษาที่มาฝึกงานที่บริษัท แต่ที่แปลกใจก็คือ เหตุใดบุตรชายจึงบอกว่ารู้จักกับผู้หญิงคนนั้นมานาน เขาตั้งใจจะซักรายละเอียดให้มากกว่านี้ ทว่าบุตรชายตัวดีก็ซึ่งหลบตั้งแต่ขึ้นรถจนกระทั่งถึงบ้าน จึงได้แต่เก็บความสงสัยเอาไว้แล้วค่อยหาโอกาสเหมาะๆ ถามไถ่ในภายหลัง

“ดูๆ ไว้หน่อยก็แล้วกัน”

“ครับนาย” พัฒน์ค้อมศีรษะรับคำ

“มีอะไรคืนหน้าบ้าง” ชลชาติเบนสายตาไปทางประตูห้องทำงานที่เปิดออกก่อนเอ่ยถาม

“ยังเหมือนเดิมทุกอย่างครับนาย” รีรตบพลาถวางเอกสารหลายฉบับลงบนโต๊ะของผู้เป็นนาย เลิกเปิดเฉพาะหน้าที่ตนทำสัญลักษณ์เอาไว้ขึ้นมา

ชลชาติหลุบตาลลงมองตัวเลขของแต่ละหน้าแล้วกดยิ้มมุมปาก “ฉันคงต้องขยันทำงานให้มากขึ้นกว่าเดิมสินะ”

เขายอมจ่ายค่าตอบแทนราคาแพง จัดสรรสวัสดิการที่ดีที่สุด เพราะต้องการดูแลให้พนักงานทุกคนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ทว่าสิ่งที่เขาตั้งใจมอบให้คงยังไม่เพียงพอสำหรับคนบางกลุ่มที่ยังคอยหาช่องทางกอบโกยผลประโยชน์ลับหลัง สำหรับเขาแล้ว หากสิ่งที่เขามอบให้ยังไม่พอก็เพียงแค่แถมคุ้ยกัน เขายินดีจะปรับโครงสร้างค่าตอบแทนใหม่ให้เหมาะสมกับความสามารถ แต่คนพวกนั้นกลับเลือกที่จะลักกินขโมยกิน ด้วยคงคิดว่าเขาโง่เง่า ตามกลโกงไม่ทันกระมัง

ชลชาติส่ายยิ้ม ความจริงเขารู้ถึงความผิดปกตินับตั้งแต่เดือนแรกที่คนพวกนั้นเริ่มทำ แต่ที่ยังไม่จัดการขึ้นเด็ดขาดเพราะต้องการสืบสาวไปให้ถึงตัวบงการใหญ่ เขาไม่เชื่อว่าพนักงานสามสี่คนที่เขาได้รายชื่อมาจะวางแผนกอบโกยเงินก้อนใหญ่ได้แนบเนียนแบบนี้ อีกอย่าง เขาเองก็ต้องการเลี้ยงดูคนพวกนั้นให้อิ่มหมีพีมัน ให้เสพสุขกันอย่างชะล่าใจ แล้วค่อยกระชากพวกมันให้ตกลงสู่กันเหวพร้อมกันทีเดียวให้สิ้นซาก

“นับจากวันนี้ ฉันจะหาเวลาไปเยี่ยมชมการทำงานของพนักงานทุกคน”

“ครับนาย” พัฒน์กับธีร์รับคำ

ชลชาติใช้เวลาในการตรวจสอบเอกสารที่ธีร์พบปัญหาอย่างละเอียดอีกครั้ง ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องทำงาน

“อิงเอาเอกสารไปเข้าเล่มก่อนนะคะ” ศศิมาเอ่ยกับปรางค์ทิพย์ และเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้ารับ เธอจึงยกเอกสารกองพะเนินไปยังมุมเครื่องใช้สำนักงานส่วนกลางติดกับทางเข้าประตูอัตโนมัติ

“ยี่สิบเล่ม เจาะกันให้กล้ำขึ้นไปเลยจ้า ฮีบ!” หญิงสาวชะง้อคอมองไปรอบๆ เมื่อเห็นว่าไม่มีใครใช้บริการเครื่องถ่ายเอกสารอยู่ จึงยกแขน

ทั้งสองข้างขึ้นหมุ่นยึดเส้นยึดสาย เมื่อผ่อนคลายกล้ามเนื้อพอสมควรแล้ว
จึงเริ่มต้นเจาะกระดูกพร้อมทั้งฮัมเพลงไปพลางๆ

“ชั้นนี้ไม่มีใครอยู่สินะ” ชลชาติเอ่ยกับผู้ช่วยทั้งสองคน

“ผู้บริหารบางส่วนลงไปประชุมกับกลุ่มพลังงาน บางส่วนประชุมกับ
กลุ่มรถกระบะ” ธีรตอบ

“ดี จะได้เห็นจริงๆ สักที่ว่าพนักงานทำงานกันยังไง” ชลชาติว่าแล้ว
ก้าวเท้าผ่านประตูอัตโนมัติที่พัฒน์เป็นคนแตะบัตรเปิดเอาไว้รอทำ

คนที่ได้ยินเสียงประตูอัตโนมัติเปิดออก แต่ไม่เห็นมีใครเดินเข้ามา
จึงละมือจากการเจาะกระดูก สะอึกคอมอง เพราะหากประตูเปิดค้างโดยไม่
มีใครแตะบัตรเปิด เธอจะได้รับแจ้งฝ่ายธุรการให้ตามช่างมาดู

“อ้าว! คุณพ่อน้องต้นน้ำนี่เอง หนูก็ดีกว่าใคร”

“...”

“น้องต้นน้ำไม่มาด้วยหรือคะวันนี้” หญิงสาวถามหลังจากลดมือที่
ประนมไหว้ระหว่างอกลง

ชลชาติกระแอมกระไอ เลี้ยงดูบุตรชายมาห้าปีก็เพิ่งมีคนเรียกขาน
ด้วยสรรพนามนี้เป็นครั้งแรก แถมยังเรียกขานอย่างสนิทสนมในที่ทำงาน
อีกด้วย

“ยังไม่เลิกเรียน” ถึงจะไม่อยากเสวนา แต่กระนั้นก็ยังรักษามารยาท
เอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยตามปกติวิสัย

“จริงด้วย” ศศิมาเบนสายตาดูขึ้นมองหน้าปัดนาฬิกาบนผนังแล้วยิ้ม
กว้างจนตาหยี “ว่าแต่คุณพ่อน้องต้นน้ำมาหาใครหรือคะ รู้จักโต๊ะหรือเปล่า
ให้หนูพาไปไหมคะ”

คนที่ตั้งแต่มารับช่วงบริหารต่อจากบิดาก็เพิ่งมีพนักงาน อ้อ ไม่ใช่สิ
เด็กฝึกงานแสดงความมีน้ำใจถามไถ่เสนอความช่วยเหลือเป็นครั้งแรก ได้
แต่ยืหนึ่งประมวผลผลทางความคิด

“ไม่เป็นไร”

“อ้อค่ะ พอดีหนูไม่เคยเห็นคุณพ่อน้องต้นน้ำที่ขึ้นมาก่อน เลยเข้าใจว่าน่าจะทำงานที่ขึ้นอื่น” ศศิมายิ้มแต่ ทำยังไงได้ ในเมื่อเธอตกหลุมรักลูกชายของเขาไปแล้ว ก็เลยต้องผูกมิตรกับเขาเอาไว้ เพื่อเขาจะใจดียอมให้เจ้าตัวเล็กอ้วนกลมมาเล่นกับเธอบ้าง

“นั่นหนูขอตัวทำงานต่อก่อนนะคะ แต่ถ้าต้องการความช่วยเหลือยังไงเรียกใช้บริการหนูได้ตลอดเลยคะ หนูน่าจะเข้าเล่มอยู่ตรงนี้อีกพักใหญ่”

“...”

ชลชาติพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินนำผู้ช่วยทั้งสองเข้าไปตรวจสอบสถานที่ทำงาน แม้จะเป็นการเดินตรวจแบบผ่านๆ แต่ก็สร้างความตกตะลึงให้แก่พนักงาน ลนลานเก็บข้าวของที่วางระเกะระกะบนโต๊ะทำงานเมื่อเป็นระวิงรองประธานกรรมการบริหารที่เพิ่งได้เห็นพนักงานกระตือรือร้นทำสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องงานเป็นครั้งแรกก็ได้แต่ถอนหายใจ

“กลับแล้วหรือคะ”

“...”

นี่ก็อีกคน งานกองเต็มหน้ายังมีเวลารุ่นวายกับเรื่องของคนอื่นอีก ชลชาติกระแทกลมหายใจ พยักหน้าให้น้อยๆ แทนคำตอบ

“ค่า โขคดีนะคะ” ศศิมาร้องตามพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้สองคนที่เดินตามคุณพ่อของน้องต้นน้ำเป็นเงา หญิงสาวรองประตูดโน้มนั้ปิดสนิทแล้วจึงผ่อนลมหายใจออก

“ต้นน้ำนะต้นน้ำ เลี้ยงพ่อยังไงให้เป็นคนไม่มีมนุษย์สัมพันธ์แบบนี้เนี่ย”

“สวัสดีครับคุณย่า” นักเรียนชายชั้นอนุบาลสามยืนตัวตรง เท้าทั้งสองข้างชิดกัน กระพุ่มมือขึ้นระหว่างอกแล้วค้อมศีรษะลง

คุณหญิงทิพย์ประภาทอดสายตามองหลานชายอย่างอ่อนโยน ย่อตัว

ลงนั่งยองๆ กอบกุ่มมือป้อมเอาไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง “เด็กดีของคุณย่า”

เด็กดีของคุณย่าเงยหน้าขึ้นยิ้มกว้างจนตาหยี “คุณย่าไม่ทำงานหรือครับ”

“วันนี้ย่าเลิกงานไว เลยจะพาต้นน้ำไปกินข้าวที่บ้านคุณตาทวด”

เด็กชายทำตาอว ก่อนจะเปลี่ยนมาทำแก้มพอง เมื่อคิดถึงบางสิ่งบางอย่างขึ้นมาได้ “แล้วป้าล่ะครับ”

“ป้ากับบอากจะตามไปทีหลังครับ” คุณหญิงทิพย์ประภาตอบ แล้วจูงเจ้าของมือเล็กไปขึ้นรถ

“เหล่ากงล่ะครับ” เด็กชายถามขณะหย่อนตัวลงนั่งบนคาร์ซีต

“เหล่ากงเบี๋อรตติด เลยฝากให้ต้นน้ำกินแทน”

“เหล่ากงต้องกินข้าวคนเดียว”

เหลนชายตัวน้อยของเหล่ากงถอนหายใจ

คุณหญิงทิพย์ประภาวางฝ่ามือลงบนศีรษะเล็กแล้วโยกอย่างเอื้อเอ็นดู “เหล่ากงไม่ชอบนั่งรถนานๆ”

“เหล่ากงปวดขา แต่ต้นน้ำนวดได้” เด็กชายถอนหายใจอีกครั้ง เบนสายตามองข้างทางเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเอยกับผู้เป็นย่า “ที่บ้านคุณตาทวดมีขนมเค้กกับไอติมกินหรือเปล่าครับ”

“ต้นน้ำอยากกินหรือครับ”

เด็กชายพยักหน้าแรงๆ “วันนี้ต้นน้ำไม่ได้ไปช่วยป้าทำงาน เลยอดกินขนมเค้กที่นางฟ้า”

“พีนางฟ้า” คุณหญิงทิพย์ประภาทวนคำ

“มันอร่อยมาก ใจของต้นน้ำละลายไปหมด”

“ขนาดนั้นเชียว” คนเป็นย่าหัวเราะร่วน ใครๆ ก็มักบอกว่าหลานชายของเธอคนนี้เหมือนคนเป็นพ่อทุกกระเบียด แต่สำหรับคนที่เลี้ยงดูทั้งลูกทั้งหลานมาเองกับมือ จึงรู้ดีว่านอกจากจะถอดแบบความจริงจังมาจากชลชาติแล้ว เจ้าตัวเล็กยังมีมุขชี้เล่นช่างจำรรจาเหมือนกับบทกวีผู้เป็นอา

อีกด้วย

“ร้านอยู่แถวไหน ย่าจะได้ให้คนไปซื้อให้”

“อาพัฒนาบอกว่าอยู่ใกล้ที่ทำงาน” เด็กชายสมุทรตอบก่อนจะร้องขอให้ผู้เป็นย่าต่อสายถึงบิดา “ต้นน้ำขอคุยกับป้าได้มั๊ยครับ”

“แต่ย่าไม่รู้ว่ป้าประชุมอยู่หรือเปล่านะ” ถึงจะบอกเช่นนั้น แต่คุณหญิงทิพย์ประภาภักดิ์ลืงสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋า แล้วกดต่อสายไปยังหมายเลขโทรศัพท์ของบุตรชายคนโต

“ครับคุณแม่”

“ป้า! ทันทึที่ปลายสายส่งเสียงตอบรับ เจ้าตัวเล็กก็ร้องเรียกเสียงสูง

“ว่าไงครับ” ชลชาติเอ่ยถามอย่างอ่อนโยน

“ต้นน้ำอยากกินขนมเค้กฟีนางฟ้า ป้าซื้อมาให้ต้นน้ำหน่อยนะครับ นะครับ นะครับ”

คนที่กำลังจะเดินเข้าห้องประชุมซังกี้เฟ้เท้า เด็กคนนั้นอีกแล้วนั้นหรือ แค่คิดว่าจะต้องได้ยินเธอเรียกขานเหมือนเมื่อช่วงบ่ายก็แทบจะร้องหาวมา กินแก้ปวดหัว “ป้าจำได้ว่าแถวบ้านคุณตาหวดมีคาเฟ่สวยๆ อยู่ร้านหนึ่ง”

“ร้านไหนครับ” เด็กชายเอียงคอติดตาม

“ร้านที่ต้นน้ำบอกว่าสวยไงลูก”

“อ้อ...”

“ต้นน้ำให้คุณย่าพาไปซื้อนะครับ” เมื่อได้ยินเสียงใสคล้อยตาม ชลชาติจึงสรุปทางเลือกให้ลงตัว ทว่า...

“ป้า!” เด็กชายกระแทกลมหายใจ เงยหน้าขึ้นมองผู้เป็นย่าเล็กน้อย ก่อนว่าต่อ “ต้นน้ำไม่ได้อยากกินร้านสวยๆ ต้นน้ำอยากกินเค้กอร่อยๆ”

“...”

“ป้าไม่เข้าใจต้นน้ำ”

“...” ชลชาติโคลงศีรษะ อยากรู้กันว่าใครเป็นคนสอนให้บุตรชายรู้จัก คำพูดแก้แค้นแก้ลมแบบนี้ และยังปวดหัวหนักกว่าเดิมเมื่อได้ยินเสียง

หัวเราะของมารดาแว่วเข้ามาในสาย

“เค้กที่พี่นางฟ้าทำคือเดอะเบสท์” เด็กชายทำหน้าม้อย

“เชื่อน เวรซ็อนนมให้ลูกแค่นี้มันจะเสียเวลาสักแค่ไหนเชียว”

เสียงของมารดาที่ตั้งเข้ามาในสายทำให้คนที่กำลังอ้าปากจะท้วงว่า พี่นางฟ้านางตานีอะไรนั่นเป็นแค่คนยกมาเสิร์ฟจำต้องจับปากลงนับ ชลชาติ ถอนหายใจ แต่กระนั้นก็ต้องรับปากสองคนในสายแต่โดยดี

“ก็ได้ครับ เสร็จงานแล้วป้าจะแวะไปดูให้”

“ไม่ใช่ดู ป้าต้องซื้อด้วย ต้นน้ำถึงจะได้กิน” เด็กชายท้วง

“ได้ครับลูก” คนที่มั่นใจว่าตัวเองไม่เคยสอนบุตรชายให้ยกย่อน กัดฟันตอบ ตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าคินนี้จะถามให้รู้ความว่าเจ้าตัวแสบไปจำ คำพูดพวกนี้มาจากไหน แล้วค่อยไปคิดบัญชีกับคนคนนั้นให้สาสม

ลิปเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที รถยนต์สมรรถนะสูงที่มีตราของลักษมี เมธิ กรุ๊ป ติดอยู่ก็แล่นมาจอดหน้าคาเฟ่ที่เคยมาใช้บริการเมื่อวาน พัฒน์ เดินลงจากรถเพื่อเข้าไปซื้อขนมตามที่นายน้อยของตนต้องการ ส่วนคนที่ จำใจต้องรับปากก็ฆ่าเวลาระหว่างรอโดยการอ่านอีเมลบนไอแพด ชลชาติ ใช้สมาธิจดจ่อกับตัวอักษรตรงหน้าจนกระทั่ง...

ตึ้ง!

“โ้ย!”

“มีคนเดินชนท้ายรถครับ” คักดีรายงานผู้เป็นนาย

ชลชาติเหลียวตามองผู้ช่วยอีกคนที่นั่งอยู่ในรถ พร้อมๆ กับลด หน้าจอสีเหลี่ยมในมือลง

ธีร์เหลียวมองไปทางต้นตอของเสียง ไม่ต่างกันเลยกับชลชาติ

“หือ” สองหนุ่มที่นั่งอยู่ในส่วนของผู้โดยสารหันมาสบตากัน

“ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ”

คล้ายกับภาพเดจาวู ไม่อยากจะคิดเลยว่านักศึกษาที่วิ่งตัดหน้ารถ

เมื่อหลายวันก่อนคือคนคนเดียวกันกับคนที่กำลังก้มหน้าก้มตาเก็บดอกไม้ที่หล่นเกลื่อนพื้นใต้ตะกร้า

“ลงไปดูหน่อยว่ามีอะไรต้องช่วยหรือเปล่า” ชลชาติเอ่ยกับศักดิ์

“ครับนาย” ศักดิ์รับคำ แล้วเปิดประตูลงไปจากรถ

“เป็นอะไรหรือเปล่าหนู” เสียงศักดิ์ดังแว่วเข้ามาในรถ

“หนูไม่เป็นไรค่ะ ขอโทษทีนะคะ พอดีหนูมัวแต่เก็บดอกไม้ เลยไม่ทันดูว่ามีรถจอดอยู่”

“คราวหลังก็ระวังหน่อยก็แล้วกัน” ศักดิ์ว่าขณะย่อตัวลงช่วยเก็บดอกไม้หลากหลายชนิดใต้ตะกร้า

“ขอโทษอีกครั้งนะคะ พอดีดอกไม้กินได้ในร้านหมด หนูก็เลยรีบ” เมื่อเก็บดอกไม้ใต้ตะกร้าจนหมดแล้ว จึงลุกขึ้นขอโทษขอโพยอีกครั้งแล้วออกตัววิ่งไปทางประตูร้าน

“โอ๊ย!”

ทว่าเจ้าของร่างเล็กวิ่งยังไม่ทันถึงประตูร้านก็สะดุดขาตัวเองล้มลงอีกครั้ง จะดีกว่าเดิมก็ตรงที่รอบนี้เธอสะดุดตะกร้าใส่ดอกไม้ขึ้น

“เกือบลื่นชื้อแล้วไง หล่นอีกรอบนี้ต้องเปลี่ยนชื้อเป็น ‘ดอกไม้กินได้’ ที่ไม่ได้กิน’ แล้วนะพวกแก”

ศักดิ์ชะงักเท่าที่กำลังจะวิ่งเข้าไปช่วย เมื่อคนที่ล้มไปนั่งจุ่มปุ๊กผุดลุกขึ้นยืน ยกตะกร้าขึ้นในระดับสายตาแล้วหัวเราะเสียงดังลั่น

ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจจะมอง แต่รู้ตัวอีกทีชลชาติก็พบว่าตัวเองกำลังก้มมือแน่น ลึนระทึกกว่า ‘พืชนางฟ้า’ ของบุตรชายจะล้มค่านับแผ่นดินอีกกี่ครั้ง จึงจะสามารถพาตัวเองเข้าไปในร้านได้สำเร็จ และเมื่อเห็นเธอเดินกลับเข้าไปในร้านแล้วจึงพ่นลมหายใจออก

“กำชับพัฒนาว่า อย่าให้ต้นน้ำอยู่กับผู้หญิงคนนั้นตามลำพังเด็ดขาด”

“ครับนาย” รีบรับคำ

๕

ฟีนางฟ้า

“คุณตาหวด สวัสดีครับ” เด็กชายสมุทรวิ่งเข้าไปหาประมุขของบ้านที่กึ่งนอนกึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้โยก เมื่อคนบนเก้าอี้โยกลดหนังสือที่ถืออยู่ลง จึงยัดหลังตั้งตรง เเท้ชิด ก่อนจะยกมือข้างขวาขึ้นทำท้าวานทยหัตถ์

พลเอกที่ปัดต้นตัวลุกขึ้น กวักมือเรียกเหลนชายให้เข้าไปหา เด็กชายหันไปยิ้มให้ผู้เป็นยาที่เพิ่งเดินตามเข้ามาในห้องทำงาน ก่อนจะเดินกระดุกกระดิกเข้าสู่อ้อมกอดของผู้เป็นหวด

“ต้นน้ำคิดถึงคุณตาหวดครับ”

“ช่างพูดน่ะเรา” พลเอกที่ปัดจดจุมองลงบนแก้มยุ้ยของเหลนชาย ออกแรงอุ้มร่างกลมขึ้นมานั่งบนตัก แล้วหันไปทางบุตรสาว “แล้วเชื่อนล่ะ”

“มีประชุมถึงห้าโมงค่ะ” ทิพย์ประกาศตอบบิดา

“อรรถพไม่มาด้วยเหรอ”

“ตอนแรกว่าจะตามมาพร้อมเชื่อนค่ะคุณพ่อ แต่เมื่อกี้โทร. มาบอกว่าเสียชัยโรจน์จะเข้าไปคุยงานด้วย เลยให้เลขาฯ สั่งอาหารไปกินที่ออฟฟิศแล้ว”

“นี่กว่าจะโกรธจนไม่มองหน้ากันแล้วเสียอีก” พลเอกที่ปด้ว่าเสี่ยงกลัวหัวเราะ

ทิพย์ประภาธบายย้มบางๆ เพราะสาธิตา บุตรสาวของชัยโรจน์ถูกนั้ธีธช้ บุตรชายคนเล็กของเธอบริเสการหมั้นหมาย จึงทำให้ทางฝั่งนั้นเงียบหายไปพักใหญ่ แต่ด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และสายสัมพันธ์ที่มีต่อกันมานานหลายสิบปี เมื่อธุรกิจของครอบครัวชัยโรจน์ประสบปัญหา ทางนั้นจึงติดต่อมาขอความช่วยเหลือ สามีมของเธอก็ยินดีที่จะยื่นมือเข้าช่วยด้วยความเต็มใจ

“ทางนั้นม่เรื่องนิตหนอยคะ หนูพริมก้าวพลาดไปนิตเดียว” ทิพย์ประภาธอนหายใจ

“อ้ม เชื่อนเคยเล่าเรื่องนี้ให้พ่อฟังอยู่เหมือนกัน” ถึงจะม่ได้้อยู่ในแวดวงธุรกิจ แต่หลานชายคนโตก็มักจะนำเรื่องราวๆ ต่างๆ มาหารือและขอคำชี้แนะเสมอ จึงทำให้นายทหารวัยเกษียณก้าวทันทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัว

“หนูพริมเก่งก็จริง แต่ยังไม่เป็นผู้หญิง ประสบการณ์ก็ยังไม่พอ ส่วนเสียชัยโรจน์ก็ม่ได้แข็งแรงเหมือนแต่ก่อน เจ็บออกๆ แดดๆ เข้าโรงบาลเดือนละสองสามครั้ง”

“ก็ช่วยเหลือกันเท่าที่จะทำได้ พ่อหวังว่าสองคนนั้นจะไม่คิดทำอะไรเหมือนครั้งก่อนอีก”

“คุณพ่อหมายถึง...” ทิพย์ประภาธเผยหน้าขึ้นสบตาผู้เป็นบิดา ก่อนจะเบนตามองเจ้าตัวเล็กที่กำลังสนใจหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะ

“สู้กับคนมีอำนาจ ก็ต้องหาคนที่ทั้งมีอำนาจและเก่งกว่าไปจัดการ”

“คงทะเลาะกันบ้านแตก ยิ่งเป็นเรื่องที่กระทบความรู้สึกของต้นน้ำด้วยแล้ว เชื่อนม่มีทางยอม คราวลูกสาวรัฐมนตรึประกาศที่ม่รู้ไปทำอ้ทำไไหน ฝั่งนั้นถึงได้สาปส่งไม่เผผิ เข้าหน้ากันม่ติดทั้งหัวหงอกหัวดำ”

“ก็ฝั่งนั้นเล่นไปให้สัมภาษณ์ว่าเป็นแม่ของต้นน้ำ ใช้ได้ที่ไหนกัน โต

แต่ตัว แต่หัวไม่มีวุฒิภาวะ”

“...”

“แม่ของต้นน้ำ” ถึงจะไม่เข้าใจว่าผู้ใหญ่กำลังสนทนากันเรื่องใด แต่เมื่อได้ยินชื่อของตนในบทสนทนา เด็กชายก็ละลายตาจากหน้าหนังสือแล้วเงยหน้าขึ้น “พี่นางฟ้าหรือครับ”

“หือ...” พลเอกที่ปัดจับจ้องใบหน้าไว้เพียงสามบดัก ก่อนจะเบนสายตาไปทางบุตรสาว

“ใครกันลูก ต้นน้ำพูดถึงหลายรอบแล้ววันนี้” ทิพย์ประภาถาม

“พี่นางฟ้าคนสวย แม่ต้นน้ำ”

“แม่ต้นน้ำ!” พลเอกที่ปัดจับกับทิพย์ประภาร้องขึ้นพร้อมกัน

“พี่นางฟ้าทำขนมอร่อยด้วย ต้นน้ำชอบมาก” เด็กชายลากเสียงยาวท้ายประโยค

“เชื่อนได้เลอะอะไรให้คุณพ่อฟังบ้างหรือเปล่าคะ” ทิพย์ประภาถาม

พลเอกที่ปัดจับส่ายหน้า แม้ว่าหลานชายจะแวะเวียนมาหาเป็นประจำพูดคุยกันทุกเรื่อง แต่ก็ไม่เคยหลุดเรื่องนี้ให้ได้ยินมาก่อน ผู้อาวุโสของบ้านหลุบตาลง “แล้วพี่นางฟ้าของต้นน้ำอยู่ที่ไหน”

“ที่ทำงานครับ”

“อืม แบบนี้เอง” พลเอกที่ปัดจับบ้ายิ้มบางๆ

“คุณย่าซักจะอยากเห็นพี่นางฟ้าของต้นน้ำแล้วสิ” ทิพย์ประภาว่า

“พี่นางฟ้าสวย สวยเหมือนชิมิเลย” เด็กชายยิ้มกว้าง “ตอนแรกต้นน้ำก็คิดว่าชิมิไปทำงานที่บริษัท แต่มองดีๆ แล้วไม่ใช่”

“เหมือนชิมิวันไหนขนาดนั้นเลยหรือ” ทิพย์ประภาถามด้วยความสนใจ เพราะหาก ‘พี่นางฟ้า’ ที่ว่าเหมือนกับนวนิยายเล่มนั้นของบุตรชายคนเล็ก ก็นับว่าบุตรชายคนโตตาถึงช่างเลือกไม่ต่างกัน

“ครับ ใส่ชุดเหมือนกันด้วย”

“...”

“ใส่ชุดเหมือนกัน” พลเอกที่ปต์ชมวดคิ้ว ก่อนจะคลายออกเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของบุตรสาว “นักศึกษานั่นหรือ”

“ถ้าใส่ชุดเหมือนน้ำริน ก็คงจะนักศึกษาฝึกงานล่ะ”

“ให้มันได้แบบนี้สิ” พลเอกที่ปต์ส่ายหน้าพร้อมยิ้ม ทว่ายังไม่ทันได้ซักถามต่อ เสียงเคาะประตูห้องทำงานก็ดังขึ้นชัดเจนหวั่นเสียก่อน

“เจ็ก ชิม” เมื่อประตูเปิดออก เด็กชายก็กระโดดลงจากตักของตาหวดวิ่งพรวดเข้าไปหาสองหนุ่มสาวที่มาใหม่

“สวัสดีค่ะคุณตา คุณแม่” วนาลีประนมมือไหว้ผู้อาวุโสทั้งสอง ก่อนจะอ้าแขนรับเจ้าตัวเล็กเข้ามากอดต่อจากคู่หมั้นของตน “สุดหล่อของชิม กอดอุ่นที่สุดในโลก”

“ตัวเล็กแค่นี้จะอุ่นสู้พี่ได้ยังไง” นทีธัชหัวงอหลังจากประนมมือไหว้ผู้เป็นตาและมารดาเรียบร้อยแล้ว

“ชุดแบบที่ชิมใส่ตอนนั้นเลยใช้ไหมต้นน้ำ” ทิพย์ประภาถาม

“อ้าบ” เด็กชายขานตอบหลังจากหอมแก้มว่าที่อาสะใภ้ทั้งสองข้างเรียบร้อยแล้ว

บัณฑิตสาวที่เพิ่งไปทำเรื่องจบการศึกษาหมาดๆ เอียงหน้าขึ้นมองนายทหารที่ใส่ชุดเต็มยศขำๆ คล้ายถาม ว่าคนที่เพิ่งเสร็จภารกิจสำคัญที่ชายแดนและเพิ่งกลับมาถึงบ้านพร้อมกันก็ทำได้แค่ส่ายหน้า ด้วยไม่เข้าใจสิ่งที่มารดาถามหลานชายเช่นกัน

“มีอะไรกันหรือเปล่าครับ” นทีธัชถาม

“มี” พลเอกที่ปต์ว่า

“เรื่องใหญ่เลยละ” คุณหญิงทิพย์ประภากล่าว ก่อนจะพยักพเอิดไปทางหลานชาย “อยากรู้อะไรก็ลองถามต้นน้ำดู เฮียของเราเหมือนจะมีนางฟ้าปกปักรักษาอยู่ตอนนี้”

“นางฟ้า!” นทีธัชกับวนาลีร้องขึ้นพร้อมกัน และเมื่อได้ฟังสิ่งที่หลานชายเล่า คนเป็นน้องก็ยกมูมปากขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์

“ประชุมผู้ถือหุ้นรอบนี้เมื่อไหร่จะครบคุณแม่” คนที่ไม่เคยสนใจงานของบริษัทเลยแม้แต่บ่อย่อยถาม

“จันทร์หน้า”

“ผมยังอยู่ช่วงพักพอดี คุณแม่ให้คนเตรียมเก้าอี้เผื่อผมด้วยนะครับ”

“มองอะไร” คนที่มาถึงช้าที่สุดมองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามตาขวาง

“แค่นี้ก็ต้องดูด้วย” นทีซซซหัวเสียงทะเล้น

“ว่าแต่ขนมที่เฮียซื้อมาร่อยจ้ง ซื้อมาจากไหนหรือคะ” เมื่อเห็นว่าคู่หมั้นกำลังจะโดนพี่ชายสวดคาถาอวยพรไล่ วนาลีจึงถามขึ้นพร้อมกับเอื้อมมือไปตักเลมอนเมอแรงก์ซิสเค้กมารับประทาน

“น้ำรินชอบเธอ” ถึงจะหมั้นไม่นานงาย แต่ชลชาตกลับเอ็นดูว่าที่น้องสะใภ้อย่างออกหน้าออกตา ด้วยวนาลีชื่นชอบการทำอาหารจนถึงขั้นลงเรียนเป็นโรงเรียนดัง ดังนั้นหากมีสิ่งใดที่พอจะสนับสนุนได้ เขาย่อมยินดี

“คะ ละลายในปากทุกอย่างเลย”

“ใจของต้นน้ำก็ละลาย” เด็กชายที่นั่งอยู่กึ่งกลางระหว่างผู้เป็นย่ากับบิดาว่า พลองตักซ็อกโกแลตหน้านิ่มที่มีดอกไม้สีม่วงอ่อนวางประดับอยู่ขึ้นรับประทาน

“เฮีย ถามจริง อันนี้ก็สอนลูกเธอ” นทีซซซหัวเราะร่วน เพราะใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านพักในหน่วยงานที่สังกัดเป็นส่วนใหญ่ และลงพื้นที่ตรวจตราชายแดนแทบจะทุกเดือน กลับมาบ้านรอบนี้หลานชายที่เคยถอดบุคลิกบิดามาทุกระเบียดกลับมีคำพูดคำจาแปลกออกไป

“ฉันก็จะถามนายอยู่เนี่ยว่าได้สอนต้นน้ำพูดหรือเปล่า” ชลชาติว่า นทีซซซส่ายหน้าแรงๆ แล้วเอ่ยเรียกหลานชาย “ต้นน้ำครับ”

“อ๊าบ” เด็กชายกลืนขนม ยกแก้วน้ำขึ้นมาจิบก่อนตอบ

“ใจละลายเนี่ยไปได้ยินใครพูดมาหิ้ม”

เด็กชายคาบซ้อนที่เพิ่งตกเก้าอี้เข้าไปปากเอียงหน้ามองคนหัวโต๊ะเป็นอันดับแรก พลเอกที่ปดก็ได้แต่ส่ายหน้าหน่อยๆ ไปทางหลานชายทั้งสอง เด็กชายสมุทรเลื่อนสายตามองผู้เป็นย่าเล็กน้อย ก่อนจะวางซ้อนลงแล้วชี้ไปฝั่งตรงข้าม

“ชิม”

“...”

สายตาสีคู่ตัวควบไปทั่ววนลืออย่างพร้อมเพรียงกัน ส่วนคนที่ถูกชี้ตัวนั้นก็ได้แต่ชี้นิ้วเข้าหาตัวเองด้วยความมึนงง

“น้ำรินไม่ได้สอนต้นน้ำให้พูดอะไรแบบนี้นะคะ” วนาลีบอกไม้บอกมือเป็นพัลวัน วางมือทั้งสองข้างลงบนโต๊ะ ยึดตัวออกไปตรงหน้า “ต้นน้ำครับ”

เด็กชายที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามจึงวางซ้อนลงบนจาน วางมือทั้งสองข้างลงบนโต๊ะ แล้วยึดตัวออกมา “ครับ”

“ชิมสอนต้นน้ำตอนไหนครับ”

เด็กชายหลับตา เอียงหน้าซ้ายขวาคล้ายใช้ความคิดชั่วขณะ ก่อนจะลืมตาขึ้นแล้วส่ายหน้า

“อ้าว” วนาลีครวญ นทีธชห์หลุบตามองคู่หมั้นสาวกับหลานชายที่ทำท่าทางเหมือนกันราวโคลนนิ่งแล้วกลืนขำ

“ต้นน้ำได้ยินชิมคุยโทรศัพท์กับเจ็ก”

“หือ...” คนที่ถูกพาดพิงอีกคนเบิกตาขึ้น

“ชิมพูดว่าอะไรนะ...” เด็กชายสมุทรเอานิ้วชี้จิ้มแก้มตัวเอง เคาะสองสามครั้งแล้วทำตาว่า “คิดออกแล้ว น้ำรินคิดถึงพื้นที่ใจจะขาด”

“...”

“บอกรักกันแบบนี้ ใจของน้ำรินก็เหลวไปหมด”

“...”

“แค่ได้ยินเสียงพื้นที่ ใจของน้ำรินก็ละลายไปหมดแล้ว”

“ต้นน้ำแอบฟังซึมซับโทรศัพท์กับเจ็ทกันเหวอ” นทีธัชชธาม

“ต้นน้ำไม่ได้แอบ” เด็กชายปฏิเสธเสียงใส “ต้นน้ำแค่นอนหลับตาแต่ไม่ได้หลับ”

“น้ำรินขอโทษค่ะ น้ำรินไม่ได้ตั้งใจให้ต้นน้ำไ้ยินอะไรแบบนี้” วณาลี ค้อมศิริชะไปทางชลชาติ เพราะหากไม่มีกิจกรรม หรือไม่ได้กลับไปหาบิดา ที่ต่างจังหวัด มารดาของคู่หมั้นก็จะรับเธอไปนอนค้างที่บ้าน และหลานชาย ของเขาก็จะมานอนกับเธอแทบทุกครั้ง

“เสียไม่ได้ว่ะอะไร ตั้งแต่มีน้ำรินต้นน้ำก็เข้ากับคนง่าย สดใสขึ้นกว่าแต่ก่อน” ชลชาติยิ้มมุ่มปากเป็นรอยยิ้มบางๆ ตั้งแต่น้องชายหมั้นหมาย กับวณาลี ลูกชายของเขาก็คิดว่าที่อาสะใ้ใจแจ จากเด็กที่ชอบเก็บตัว พุดจา เหมือนผู้ใหญ่ ก็กลายเป็นเด็กที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ช่างพูด ช่างถาม

“ขอบคุณค่ะ” วณาลีกระพุ่มมือขึ้นระหว่างอกแล้วค้อมศิริชะลง

ชลชาติยิ้มรับ ก่อนจะเบนสายตาไปทางน้องชาย “เพลาๆ หวานบ้างนะต๊นน้อย หลานกำลังอยู่ในวัยช่างจดช่างจำ”

“อย่าให้ผมไ้ยินเสียพูดบ้างก็แล้วกัน” นทีธัชชธไหว้ไหล่

“เหอะ” ชลชาติว่าเสียงขึ้นจมูก ก่อนจะเสดักมัสมันไ้फीมีวณาลีไปใส่จานของผู้เป็นตาที่นั้งอยู่หัวโต๊ะ

“งานฝั่งพลังงานเป็นยังงัยบ้าง” พลเอกที่ปต์ธาม ด้วยเป็นธุรกิจที่ชลชาติเพิ่งลงทุนไ้ได้ไม่ถึงสองปี เขาจึงเป็นห่วงกลุ่มธุรกิจนี้เป็นพิเศษ

“ดีกว่าที่คิดครับคุณตา ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดเดือนหน้าก็น่าจะปิดติลเทกโอเวอร์บริษัทที่เวียดนามไ้ได้”

“แล้วพวกประกันล่ะ” พลเอกที่ปต์ธามต่อ

“ผมกำลังให้ทีมพัฒนาธุรกิจทำแผนเกี่ยวกับธุรกิจรถเข้ามาเสนออยู่ครับ”

“รถเช่า” นทีธัชชธทวนคำ

“อืม” ชลชาติพยักหน้า “เรามีนำเข้ารถยนต์ยุโรปกับรถสปอร์ตอยู่แล้ว เสียเลยอยากจะทำลองเปิดบริษัทรถเช่าสำหรับผู้บริหารดู”

“เสียนี้ช่างคิดช่างทำจริงๆ” นายทหารหนุ่มว่าเสียงกลั้วหัวเราะ นึกขอบคุณผู้เป็นตาและอาภาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ที่ช่วยกล่อมบิดาจนยอมให้เขาได้เข้าเรียนโรงเรียนเตรียมทหารสมใจ หากบิดาดื้อรั้นให้เขารับช่วงบริหารธุรกิจร่วมกับพี่ชาย เขาอาจจะโดนไล่ออกจากบ้านเพราะทำความเสียหายให้แก่บริษัทก็เป็นได้

“ทำงานหนักมันก็ดีนะเพื่อน แต่แม่จะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าเพื่อนได้ใช้ชีวิตเหมือนคนปกติบ้าง” ทิพย์ประกาศว่า

“ผมมีความสุขดีครับคุณแม่ แค่มั่นใจคนเดียวก็น่าพอแล้ว” ชลชาติดักคออย่างรู้ทัน เพราะพอมารดาเกริ่นเช่นนี้ที่ไร มักจะตามมาด้วยข้อลูกสาวของคนรู้จักสักคนที่จู่ๆ ก็มีอาการน้ำย่อยเดิน และต้องการให้เขาพาไปรับประทานอาหารเป็นการส่วนตัว ไม่รู้ว่าคุณหญิงทิพย์ประกาศลืมนไปหรือไรว่าลูกชายไม่ได้เรียนหมอ ถึงได้ถูกเรียกตัวไปรักษาอาการ ‘หิว’ ของผู้หญิงอยู่ร่ำไป

“เสียก็ว่าไป อย่าให้รู้หน้าว่าแอบมีใครแล้วเอาไปซ่อนไว้นอกบ้าน” ได้ที่นี้รัชชจึงชี้แพะไล่

“ผีเจาะปากมาพูดหรือไง” ชลชาติโคลงศีรษะ

“ดูซะด้วย” เพราะรู้ว่าคนเลียดคือคนที่ตามใจตนมากกว่าใคร นั้รัชชจึงไม่วายเย้าหน้าทะเล้น “ในฐานะที่ผมมีประสบการณ์มาก่อน ผมอยากจะทำบอกเสียว่า...”

“...”

“ผู้ชายปากร้ายไม่ใช่พิมพ์นิยมของเด็กมหาลัย ไข่ม้อยจะนำริน”

วนาลีพยักหน้ารับแรงๆ “ยิ่งปากหวาน ใจดี เปย์เก่ง รับรองได้คะแนนร้อยเต็มสิบไปเลยล่ะ”

“ให้เสียใช้ชีวิตสบายๆ เถอะ” ชลชาติถอนหายใจ ให้ตายเถอะ ใจคอ

ทุกคนจะยัดเยียดภาระที่ไร้แก่นสารให้เขาให้ได้เลยหรือไร คอยดูเถอะ หาก
มารดานัดลูกสาวบ้านไหนมาให้ดูตัวอีก เขาจะจัดการให้หนักกว่าคราว
ลูกสาวรัฐมนตรีนั่นอีกสักสิบเท่า

คยอญอะ